A Paksi Vak Bottyán Gimnázium 75. jubileumi évkönyve

Pillanatképek a múltból és a jelenből

A Paksi Vak Bottyán Gimnázium

75. jubileumi évkönyve

Pillanatképek a múltból és a jelenből

Főszerkesztő:

Csajági Sándor

A szerkesztőbizottság tagjai:

Fittné Szilvássy Ildikó
Kissné Fiziker Renáta
Szeriné Hipszki Györgyi

ISBN: 978-615-5539-35-0

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Tolna, 2020
Nyomdai előkészítés: Komáromi János
Nyomta és kötötte: Séd Nyomda Kft.
Felelős vezető: Dránovits Anna

Tartalomjegyzék

Köszöntő ..... 6. oldal
Az ÖDE elmúlt 5 évéről ..... 7. oldal
Búcsú Glósz Lajos igazgató úrtól ..... 9. oldal
Kernné Magda Irén: Dr. Tarisznyás Györgyi emlékére ..... 12. oldal
Pedagógusok ..... 19. oldal
Irodai és technikai dolgozók ..... 21. oldal
Iskolai élet ..... 22. oldal
1. Tudományos terület ..... 22. oldal
Kutatók napi programsorozat 2016-2020 ..... 22. oldal
Tudományos diákköri konferenciák 2016-2020 ..... 25. oldal
2. Projektjeink ..... 26. oldal
Művészeti terület ..... 26. oldal
Képzőművészeti élet a gimnáziumban ..... 26. oldal
A Paksi Vak Bottyán Gimnázium női kara ..... 29. oldal
Költészet napi program ..... 32. oldal
Kreatív írás ..... 34. oldal
Komplex művészeti pályázat ..... 36. oldal
Jó gyakorlat – mi így szeretünk! ..... 38. oldal
Waczlaw Felczak Alapítvány ..... 40. oldal
Színház az egész világ! ..... 42. oldal
Erasmus+ Program
a Paksi Vak Bottyán Gimnáziumban ..... 45. oldal
Határtalanul ..... 53. oldal
3. Sportélet a gimnáziumban ..... 59. oldal
Generációk gimnáziuma ..... 64. oldal
Névjegyek ..... 93. oldal
Kitüntetések, elismerések, díjak ..... 104. oldal
Tanulók névsora 2015-2020 ..... 110. oldal
Képgaléria ..... 116. oldal

Köszöntő

„Csak az tudja, hogy meddig mentünk,
aki azt látja, hogy honnan indultunk el."
(Jókai Mór)

2020 őszén lesz 75 éves a Paksi Vak Bottyán Gimnázium. 75 év egy ember életében is nagy idő, hasonlóan egy iskola életében is igencsak tisztes kor.

A világégés, a II. világháború még alig ért véget, a paksi szülők kérésére a város vezetői egy paksi kereskedelmi középiskola létrehozását határozták el. 1945. október 1-én létrejött Pakson az első középiskola, melynek neve 1949-től Paksi Állami Közgazdasági Középiskola, majd 1951 őszétől Paksi Állami Közgazdasági Technikum lett. Az elmúlt évtizedekben a társadalmi igényekhez sikeresen alkalmazkodott az intézmény.

Az iskolaalapítók döntésének megalapozottságát jól példázzák az eltelt 75 év sikerei, örömteli eseményei, az itt végzett tanulók vagy itt tanító neves tanárkollégák.

Egykori paksi diákként magam is megélhettem, hogy a Paksi Vak Bottyán Gimnázium és elődintézményei milyen értékes és időtálló ismeretekkel, erkölcsi tartással, máig meghatározó gondolkodás- és szemléletmóddal bocsátották útjukra végzettjeiket. Paksi diáknak lenni ma is kivételesen jó dolog.

Köszönetemet fejezem ki Szeriné Hipszki Györgyi és Fittné Szilvássy Ildikó tanárnőknek, akik lelkiismeretes, hozzáértő tevékenységükkel biztosították az évkönyvünk megjelenését. Külön köszönöm a gimnázium öregdiákjainak és tanárainak az évkönyv elkészítéséhez nyújtott önzetlen segítségüket.

A 75. évfordulóra készült jubileumi évkönyvünk elsősorban az elmúlt öt év örömeit, sikereit és eredményeit vonultatja fel. Örömmel adjuk mindazok– diákjaink, öregdiákjaink és érdeklődők – kezébe, akik érdeklődnek iskolánk története iránt.

Paks, 2020. július

Csajági Sándor
intézményvezető

Az ÖDE elmúlt 5 évéről

A Vak Bottyán Gimnázium Öregdiákjainak Egyesülete az elmúlt 5 évben is igyekezett a gimnázium hírnevét tovább öregbítő, értékteremtő munkát végezni. A hagyományokhoz híven minden évben átadtuk a Dr. Tarisznyás Györgyi-díjat, két kimagaslóan szorgalmas és tehetséges diáknak. A 2019-ig tartó munkában kiemelkedő szerepe volt az alapító elnöknek, Dr. Molnár Istvánnak, Kováts Balázsnak, C. Szabóné Kocsiczki Ilonának és Poórné Heizler Györgyinek, az egyesület elnökeinek, akiknek ezúton is köszönetet szeretnék mondani az Öregdiák Egyesület érdekében végzett munkájukért. Természetesen a köszönet és a hála a közösség összetartásáért velük együtt valamennyi választmányi tagot és egyesületi tagot is megillet.

2019 májusában változás történt az egyesület vezetésében, ekkor a közgyűlés új elnököt, alelnököt és választmányi tagokat választott. Az egyesület jelenlegi elnökségét dr. Hanol János alelnök, Kerepesiné Huber Ágnes, Szeriné Hipszki Györgyi, Bernáthné Szabó Adrienn, Hirth Józsefné, Weisz Teréz, Csajági Sándor és jómagam alkotjuk. Az új elnökség a hagyományos programok továbbvitele mellett új programokat is útjára indított. 2019 novemberében fiatalos színt adtunk az iskola első emeleti folyosóján található padoknak. A padok mintáját és színvilágát Takács Éva tanárnő segítségével a gyerekek álmodták meg, mi, egykori gimisek pedig a festésben jeleskedtünk.

Decemberben részt vettünk az intézmény által szervezett pályaorientációs napon, ahol Vassné Volf Klaudia, Kákai Emese, dr. Kiss Péter, Feil Gábor, Nagy Tamás Gergely, Kováts Balázs és dr. Hanol János volt gimnazisták mutatták be a gyerekeknek saját pályaválasztásuk történetét és választott hivatásukat.

2020 februárjában a pénzügyi témahét keretében két osztályban is előadást tartottunk a pénz és a vállalkozások összefüggéseiről, majd a 2019/2020-as tanévre szóló további terveinket a pandémiás helyzet sajnos felülírta.

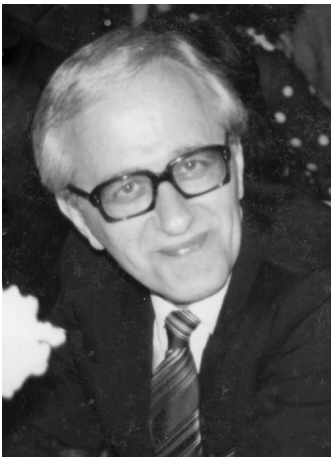
A Dr. Tarisznyás Györgyi-díj odaítélése azonban ezen körülmények ellenére sem maradhatott el. A választmány idén is kiírta a pályázatot és a beérkezett pályamunkák alapján a díjat Hermán Judit 12. A-s és Kovács Kíra Diána 12. H-s tanulóknak ítélte oda.

Bízunk benne, hogy a dolgok a 2020/2021-es tanévre visszatérnek a régi kerékvágásba és meg tudjuk valósítani mindazokat a programokat, amelyek most elmaradtak, és azokat is, amelyeket a jövőben tervezünk megvalósítani.

Egy biztos. Tervekben, ötletekben és lelkesedésben nincs hiány.

dr. Harmat Gabriella
egyesületi elnök

Búcsú Glósz Lajos igazgató úrtól

A gimnázium elmúlt öt évének fájdalmas eseménye volt az életének 87. évében elhunyt Glósz Lajos igazgató úrtól való búcsúzás a gyászoló család és a volt diákok körében az iskola díszudvarán. A rendezvényen elhangzott két beszéddel tisztelgünk emléke előtt a 75. jubileumi évkönyvben is.

Kedves gyászoló Család!
Hölgyeim és Uraim!

Seneca mondja egy helyen: „… a jó tanító nemcsak ismeretet ad át, hanem megragad, formál, utat mutat és eljuttatja a tanítványt oda, ahova ő önmaga erejéből sohasem lett volna képes eljutni."

Hiszem, hogy Lajos bácsi nagyon jó tanár volt. Saját példámon mondhatom, hogy ő valóban nemcsak tanított, hanem bölcsességet, világlátást, életben való eligazodni tudást mutatott diákjai számára. Hiszen tanáromként megragadott, megszerettette velem a történelmet, és neki köszönhetem, hogy én is ezt hivatást választottam. Igen, valódi pedagógus, vagyis kézvezető volt, aki nagyon szerette diákjait. És ez a szeretet abban is megnyilvánult, hogy minden diák sorsa egyformán fontos volt neki. Mert csak az tud ilyen hosszú időn keresztül a tanári pályán maradni, aki nem pusztán egy tantárgyat tanít, hanem tantárgya által az egész embert.

Történelemtanári pályám kezdetén segített, bátorított, hiszen néhány évig együtt is dolgozhattunk itt, a Vak Bottyán Gimnáziumban. Mindent megoszthattam vele. Mert ő nem- csak igazi tanár, hanem nagyon jó kolléga és remek igazgató is volt, aki 24 éven át, 1970 és 1994 között vezette a gimnáziumot. Irányításával gimnáziumunk a térség meghatározó iskolájaként folyamatosan fejlődött. Ebben a közel két és fél évtizedben az iskola falai között több generá-

ció is felnőtt, akiknek tagjai közül jónéhányan választott hivatásuk elismert emberei lettek.

Vezetői és pedagógusi munkáját, szolgálatát számos egyéb díj mellett, Paks Város Önkormányzata Pro Urbe-díjjal ismerte el 1995-ben. Számomra nagy öröm, megtiszteltetés, és különösen megható élmény volt, hogy 2017-ben a város polgármestereként átadhattam számára gyémántdiplomáját.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Egyszer azt mondta valaki: „Két dologért él az ember: hogy szerethessen, és hogy szeressék." Hiszem, hogy Lajos bácsi életében mindkettő beteljesedett. Nagyon szerette diákjait, kollégáit, hivatását. És ahogy a napokban egy Vak Botytyán-os öregdiák mondta nekem: nem volt olyan diák vagy kolléga, aki őt ne szerette volna.

S talán ez Lajos bácsi legszebb hagyatéka. A hivatás és az emberek szeretete, mely örök emberi mérceként marad itt a gimnázium mindenkori közössége számára.

Kedves Lajos bácsi! Életedért, a Rád bízottak szeretetéért, szolgálatáért a Jóisten adjon neked örök békét!

Szabó Péter, Paks város polgármestere

Tisztelt Emlékezők, tisztelt Gyászolók!

53 éve, hogy a Tanár Úr kezét fogva elbúcsúztam iskolánktól. Akkor is, most is diáktársaim nevében szóltam, illetve szólok.

Utolsó osztálya voltunk (1963-1967). Későbbi találkozóinkon mindig csak a magunkénak éreztük.

Emlékeimben egy igazi, elegáns, finom úriember képe él. Mindig zakóban, nyakkendőben, ápolt külsővel jelent meg. A padsorok között sétálva magyará-

zott, kezében kis jegyzetlappal, bal kezének kisujján egy köves gyűrű csillogott. Titokban mindannyian kicsit szerelmesek voltunk bele. Magázott bennünket. Ezzel jelezve, hogy nem a még csitri lányokat látja, hanem a majdani nőt tiszteli bennünk. Szigorú volt és következetes. Finom jelzéseivel éreztette velünk, ha valamiért neheztelt ránk. 42 fős osztályunkban jutott idő a szóbeli feleltetésekre; és egyéni elbeszélgetésekre is, ha a szükség úgy kívánta. Történelem- és művészettörténet óráinak emléke ma is bennem él. Csodáltuk, és csak utólag tudjuk igazán értékelni.

Ballagás utáni szerenádozásunkkor beléphettünk lakásába is. Elámultunk gyönyörű bútorait és gazdag könyvtárát látva.

Földrajzórái is nagyon élvezetesek voltak. Ezeket kiegészítették az osztálykirándulások is, amelyek nagyon nagy élményt jelentettek mindannyiunknak. Salgótarjánban egy grafikus barátjánál jártunk. Majd megismertetett bennünket egyetemi évei városával, Szegeddel. Mint szőlész-borász tanulók a móri borvidéket is felkerestük, Győrben is jártunk, sőt Pannonhalmára is elvitt bennünket, ami akkoriban nem tartozott a látogatásra ajánlott helyek közé. Tartalmas, felejthetetlen napokat tölthettünk vele a kirándulásainkon évről évre.

Köszönöm, hogy felidézhettem néhány emléket. Róla, aki a nagybetűs TANÁR ÚR volt. Mindnyájunk példaképe maradt az iskola elvégzése után is.

Most már végleg el kell engednünk a kezét.

Hadd búcsúzzak Tőle az alábbi idézettel:

„Ez a világ elmúlik, és elmúlik kívánsága is.
Aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké."

(1Jn 2,17)

Ő megmarad emlékezetünkben örökké, nyugodjék békében!

Csepreghy Jolán

Az íráshoz közölt kép forrása: családi archívum.

Kernné Magda Irén:

Dr. Tarisznyás Györgyi emlékére

Amikor rá emlékezünk, a kommunizmus áldozataira emlékezünk, mert ő – Klein Antal mellett –, a Rákosi-kor leghírhedtebb magyar koncepciós eljárása, a Rajk László és társai ellen 1949-ben indított per egyik paksi áldozata volt.

Az 1948. évi országgyűlési választások a kommunista párt győzelmét eredményezték. Ezzel megkezdődött hazánkban a kommunisták teljes hatalomátvétele, a Rákosi Mátyás nevével fémjelzett szovjet típusú, kommunista diktatúra kiépítése. Nyitányának Rajk László perét szokták megnevezni, bár a totális diktatúra egyik jellegzetességét, a gazdasági élet teljes alárendelését a politikai elképzeléseknek, már előbb megkezdték.

A Rajk-per a 30-as évek moszkvai koncepciós pereinek mintájára zajlott le. Moszkvában határozták el Rajk letartóztatását is, és pere, majd halálos ítélete, amelyet már előre eldöntöttek, politikai célt szolgált. Jellemzője még, hogy időben egybeesett Jugoszlávia kiválásával a szovjet táborból.

Ez a tény jelzi, hogy Moszkva célja „a tábor fegyelmének őrzése", a Titóéhoz hasonló „nemzeti" politika üldözése volt. A per hangulati előkészítésének fontos része volt az az ocsmány sajtóhadjárat is, amellyel az ország közvéleménye számára az újságcikkek, rádióadások telve hazugságokkal, hamis helyszínleírásokkal igyekeztek magyarázni a magyarázhatatlant, ellenszenves gonosztevőkként vagy erkölcstelen, hitvány, buta emberekként bemutatni a per vádlottait és tanúit, természetesen a fiatal paksi tanárnőt is. A szovjet „szakértők" bevonásával előkészített és lefolytatott eljárás a megfélemlítés és leszámolás mellett magyar részről nem nélkülözte a politikai rivalizálás, és a személyes ellenszenv motívumait sem.

Dr. Tarisznyás Györgyi tanár, szerkesztő, műfordító 1921. szeptember 3-án született Pakson, apja Tarisznyás Gerő községi főjegyző, anyja Fülöp Margit tanítónő. Elemi iskolai tanulmányait Pakson kezdte, 1931-ben került a budapesti Erzsébet Nőiskolába, ott érettségizett. Az érettségi után a budapesti egyetem bölcsészkarára iratkozott be francia-német-művészettörténet szakra. A kor szokásai szerint diplomázása előtt egy félévet a müncheni egyetemen is tanult. Édesapja örmény származású volt, Györgyi a diplomamunkáját is az általa megismert népszokásokból írta Örmény karácsony címmel, 1943-ban doktorált.

Az egyetem befejezése után visszaköltözött szüleihez Paksra és a polgári iskolában kezdett tanítani, később pedig az 1945-ben alapított, a paksi gimnázium elődjeként számon tartott Kereskedelmi Iskola nyelvtanára lett. Visszaemlékező hajdani tanítványai szerint igényes, jó pedagógus volt. A jobb képességű tanulókat nehezebb, a gyengébbeket könnyebb feladatokkal bízta meg, az volt a jelszava: csak azt kérem vissza, amit én adok.

Feltűnően szép volt és népszerű, óráira beült a tisztelendő úr, hogy a fiúk ne ostromolják szerelmükkel. Ő vezette az iskola Deák Ferencről elnevezett önképzőkörét, melynek keretében a paksi lakosság körében közkedvelt színjátszó kört szervezett, iskolai színdarabokat is rendezett, irányította a lányok sportkörét. Osztályával többször kirándult, tanítványai tisztelték és szerették.

Szüleivel részt vett Paks kulturális életében is, édesanyjával együtt tagja volt a Rézbányai Dezső vezette énekkarnak, a katolikus színjátszó körnek.

A dekoratív megjelenésű, művelt fiatal tanárnő ezzel párhuzamosan élte a társadalmi státuszának megfelelő, a negyvenes évek vidéki értelmiségének életét: társaságba járt, és olykor Budapestre utazott színházba, hangversenyre.

Ez a rendezett, az „úri középosztály" bizonyos társasági formáit betartó polgári élet bosszulta meg magát, s keverte Tarisznyás Györgyit a Rajk-perbe. Családja, a főjegyzőék baráti körébe tartozott Klein Antal egykori kisgazdapárti országgyűlési képviselő is. Természetes volt, hogy Tarisznyásék is meghívottai lettek 1948. január 11-én a kisgazdapárti miniszterelnök, Dinnyés Lajos kérésére a Klein Antal által szervezett paksi körvadászatnak, ahol a diplomaták közt megjelent Karlo Mrázović jugoszláv diplomata is. A vadászatot követő társasági összejövetelen Tarisznyás Györgyi is jelen volt, főként a lengyel diplomatáknak tolmácsolt franciául. Itt, a vadászvacsorán ismerkedett meg Mrázović jugoszláv követségi titkárral, beleszerettek egymásba. Megismerkedésük után Pesten is találkozgattak, később Mrázović is többször járt náluk Pakson, a házasság is szóba került köztük. Kettejük ekkortól datálódó kapcsolata, rövid életű szerelme terelte rá a hatóság figyelmét. Mrázović a Rajk-per kirobbanásakor már nem tartózkodott Budapesten, Moszkvába helyezték át.

Menyasszonyával soha többé nem találkozott, csak egy aláírás nélküli képeslapon tudatta vele, hogy új állomáshelyén tartózkodik.

A koholt vádirat szerint Rajk a paksi vadászaton egy csőszkunyhóban titokban találkozott a jugoszláv belügyminiszterrel, Rankoviccsal, ahol megbeszélték Rákosiék likvidálásának tervét; a találkozó megszervezésében Klein Antal, Mrazović és menyasszonya, Tarisznyás Györgyi is szerepet játszott.

A per főtárgyalásán 1949. szeptember 16-án Györgyinek ezt a soha meg nem történt „találkozót" kellett tanúként bizonyítania. A fenyegetésekkel kikényszerített vallomása után csak névlegesen szabadulhatott, valójában továbbra is felügyelet alatt tartották, és 1950 szeptemberében ismét letartóztatták. Részben, hogy egykori kihallgatója, Szücs Ernő volt államvédelmis tiszt ellen tanúskodjék, másrészt mert elárulta barátnőjének, Zábolyi Endrénének, hogy valótlant állított a Rajk-perben. A második őrizetbe vétel már nemcsak Tarisznyás Györgyit, hanem egész családját: szüleit, a nagymamáját és barátnőjét is érintette. 1950. június végén Paksról Budapestre költöztették, majd letartóztatták őket. Tarisznyásné és édesanyja 1950. szeptember 20-tól 1953 szeptemberéig volt az ÁVH őrizetében, vád és ítélet nélkül tartották őket fogva.

Amikor értük is eljött a nagy fekete autó, Tarisznyásné akkor látta életben utoljára a férjét. Tarisznyás Gerő a váci börtönben raboskodott (ahol a második letartóztatása után Györgyi is), két évig, vád, tárgyalás, ítélet nélkül. Idegrendszere összeroppant, nem evett, nem beszélt, 1952. augusztus 30-án a Mosonyi utcai rabkórházban belehalt az elviselhetetlen igazságtalanságba.

Álnéven (Tárkányos Gergely, ill. Tányéros Gerő néven) temették el, rabtársaival együtt, tízesével egy tömegsírba. Az exhumálásakor dr. Pongrácz Sándor, aki a család orvosa és barátjuk volt, sem tudta azonosítani holttestét.

Györgyiből a második letartóztatása alatt vallatói azt akarták a szó szoros értelmében kipofozni, hogy Szűcs Ernő szeretője volt. Tarisznyás Györgyi évekkel később elejtett néhány megjegyzéséből kiviláglik, hogy fogva tartásának első, 1949 júliusa és 1950 szeptembere közötti szakaszában mintha nagyobb szerep jutott volna az abszurd fordulatoknak, és a kényszerítő, pszichés terrornak; az 1950. szeptember 18-i letartóztatás utáni időszakot viszont egyértelműen a kegyetlenség, gyakran a verés jellemezte.

Az ezredes elleni tanúskodás azonban mintegy magától megszűnt, mert Szűcsöt kihallgatói 1950 novemberében agyonverték. A hatóságok ezek után láthatólag nem tudtak mit kezdeni a „tanúval". Tarisznyás Györgyit az 1949. évi letartóztatása, a perbeli tanúskodása és háromévi fogva tartása után, 1952. június 24-én, ítélték el „a népi demokratikus államrend megdöntésére irányuló szervezkedésben való tevékeny részvétel bűntette miatt" – hat évre.

Egyetlen éjszaka alatt megőszült, az őrei ordítoztak vele, hogy mit csinált magával és orvoshoz is vitték.

A börtönéveket igyekezett nagy-nagy önfegyelemmel elviselni, naponta tornázott, tanult, olvasott. Elítélése után még további két és fél évet töltött börtönben. Az összesen több mint hat évből hármat töltött magánzárkában, a börtönben tanult meg angolul és oroszul.

Hozzátartozói: édesanyja, nagyanyja és barátnője Zábolyi Endréné (aki cellatársa is volt) előbb szabadultak, mint ő. 1953 szeptemberében közkegyelmet kaptak.

Györgyi 1955. február 28-án szabadult. 1955. március 17-től a Corvina Kiadóban kapott állást, bár továbbra is megfigyelték.

A kiadó köztiszteletnek örvendő fordítója, szerkesztőségi munkatársa, 1972-től 1977-ig, a nyugdíjazásáig, művészeti főszerkesztője volt. 1977-ben megkapta a Munka Érdemrend aranyfokozatát is, pedig letartóztatásakor a paksi gimnázium faláról még azokat a tablókat is el kellett távolítani, amelyeken tanárként szerepelt.

Nyugdíjazása után is dolgozott, kiadói ismereteket tanított nyomdásztanulóknak, ismeretterjesztő előadásokat írt a magyar Rádió számára, és sokat fordított.

1960. augusztus 15-én feleségül ment Farkas István újságíróhoz. Az ártatlanul elszenvedett testi-lelki kínzások megtörték, az elszenvedett megaláztatásokat soha nem tudta feldolgozni, beszélni is alig volt képes róluk. Súlyos betegségben, négyévi szenvedés után, 1979. március 12-én halt meg Budapesten.

Egykori iskolája őrzi emlékét: A Paksi Vak Bottyán Gimnázium Öregdiákjai Egyesülete 2009-ben Dr. Tarisznyás Györgyi-díjat alapított és bronz emlékplakettet adományoz minden évben a legjobban teljesítő két diákjának.

Megjelent írásai, fordításai:

Örmény karácsony (doktori disszertáció), Egyetemi Nyomda, 1943; Tanulmány a Goncourt-fivérek művészetelméletéről (év n.); Cs. Ajtmatov: Dzsamila szerelme, Európa, 1960; Cs. Ajtmatov: Piros kendős jegenyécském, Bukaresti Irodalmi Kiadó, 1960; F. Gladkov: A lélek mélyén, Európa, 1960; L. Nyikulun: A gyáva, Európa, 1961; E. Malcev: Térj be minden házba, Európa, 1963; A. Nyeverov: Élni akarok, Európa, 1965; Ehrenburg: Julio Jurenito, Európa, 1966; Ehrenburg: Tröszt, Európa, 1967; V. Katajev: Gyógyír a feledésre, Európa, 1969; J. Coubard: Theodorakisz. Görögország álom és lázálom, Gondolat, 1971; Langer: München. Régi képtár, Corvina, 1976; H. Otto: A Maria-ügy, Európa, 1981.

Felhasznált irodalom:

Bozóky Éva: Itt szőtte gyilkos terveit a Titó-Rajk banda, Magyar Nap, 1949. szeptember 16.; Kapitány Ferenc: 1956 előtt, alatt és után Tolna megyében, 1. Szekszárd, 2001.; Kernné Magda Irén: Híres paksi elődeink. Életrajzi gyűjtemény. Paks, 2009. 2014.; Körber Ágnes: Egy kiadó alapítása. Lábjegyzetek a Rajk-perhez. Betekintő, 2014. január; Vácz Vivien: Egy el nem mondott történet. Dr. Tarisznyás Györgyi emlékére. Paksi Tükör, XIII/1. 2006. február; Veressné Deák Éva: Elítélt neve: Tarisznyás Györgyi. 1993. Paks, Jámbor Pál Társaság; Vida István: Meg nem történt találkozás. História 1987/5-6.; Zinner Tibor: „A nagy politikai affér" a Rajk-Brankov-ügy. Saxum Kiadó.

A felhasznált sajtó- és fotóanyagot a Paksi Pákolitz István Városi Könyvtár Herczeg Ágnes által Tarisznyás Györgyiről gyűjtött dokumentumaiból válogattam. A Paksi Pákolitz István Városi Könyvtár fotóarchívumából származó fényképet Csahóczi Margit öregdiák digitalizálta.

Pedagógusok

Igazgatók:

C. Szabóné Kocsiczki Ilona (2004- 2018)

Csajági Sándor (2018-)

Hornyánszki Christiane (2018. 03. - 08. megbízott intézményvezető)

Igazgatóhelyettesek:

Binder Klára (2007-2018)

Hornyánszki Christiane (2016-2018)

Kissné Fiziker Renáta (2019-)

Rompf Gabriella (2018-)

Szabó Klára (2005-2015)

Szabó Péter (2015-2016)

Szabó Tünde (2019)

Tanárok:

Árokszállási Eszter	2001-	Kissné Fiziker Renáta	1998-
B. Kovács Ágnes	1995-	Kovács Viktor	2015-2017
Balog Valéria	2006-	Lehoczki Ágota	2003-2019
Baros Melinda	2012-	Lénárt Éva	2001-
Bedecs- Kanczler Eszter	2001-	Lizák-Pető Viktória	2016-
Bernáthné Szabó Adrienn	1997-	Maráczi Ildikó	2019
Betlehemi Noémi	2001-	Mester Katalin	2017-2018
Binder Klára	1994-2018	Nagy Ágnes	2000-
Blóz István Róbert+	1989-2016	Nagy László Elek	2000-
Borbás Anikó	2014-2017	Nyisztor Ákos	2015-
Bősz Krisztina	1999-	Papp Olga	2018-
C. Szabóné Kocsiczki Ilona	1984-2019	Patakiné Kovács Veronika	2019-
Csajági Sándor	1985-1989	Kitti	
Damjanovitsné Eke Violetta	1996-2020	Prantner Zatykó Tünde	2011-
Dobó Éva	2000-2020	Puskás Zsolt	2011-2016
Elekné Pálfai Andrea	1994-	Rompf Gabriella	1995-
Feil Anita	1998-	Sáfrány Zita	1998-
Fittné Szilvássy Ildikó	2004-	Sánta István	2004-
Fodor Gabriella	2018-2019	Sarkadiné Kürtös Katalin	1984-1986
Führpaszné Fekete Gabriella	2014-2020		2019-2020
Hádingerné Lamm Judit	1997-	Styllianos Simiakis	1991-
Hermán Gábor	1997-	Szabó Klára	1995-2020
Hermánné Tóthegyi Judit	1996-	Szabó Péter	1998-2005
Hermesz Anita	1999-	Szabó Tünde	2002-
Hornyánszki Christiane	1997-2019	Szakterné Mádi Anikó	2009-
Horváthné Szabó Julianna	1991-	Szeriné Hipszki Györgyi	1999-
Hosnyánszki Bence	2017-	Takács Éva	1997-
Hosszu Istvánné	1986-	Takácsné Varga Edina	2014-

Irodai és technikai dolgozók

Titkárság:

Brezovszkiné Nepp Julianna
Füller Nóra
Kissné Sallai Judit

Alkalmazottak:

Kovács Jánosné
Kunglné Klettinger Mónika
Németh Józsefné
Sziliné Tolnai Rita
Tolnai Csilla
Végh Zoltánné
Wolf József

Iskolai élet

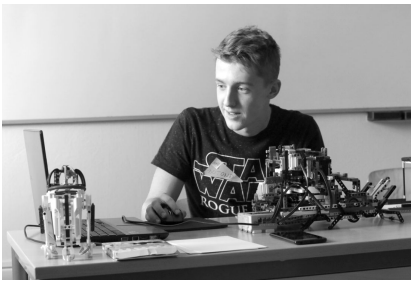
1. Tudományos terület

Kutatók napi programsorozat 2016-2020

Gimnáziumunk 2010-ben kapcsolódott be a nemzetközi szervezésű kutatók éjszakája programsorozatba. Az évek során és tapasztalataink alapján az általunk szervezett program az igényeknek megfelelően változott, és kutatók napja néven a központi rendezvényektől eltérő időpontban rendezzük meg. Így a természet- és humántudományok iránt érdeklődő diákjaink, tanáraink rendszeresen részt vehettek a nagy egyetemek, kutatóközpontok rendezvényein, ahol nemcsak az új kutatási eredményekkel ismerkedhettek meg, hanem további ötleteket kaptunk a saját rendezvényünk sikeres megszervezéséhez. Az általunk évente szervezett program nyitott a város és a környékbeli iskolák tanulói, lakosai számára. A tanáraik segítségével összeállított program keretében tehetséges, kreatív diákjaink az általuk kitalált és megvalósított természettudományi kísérleteket, nyelvi és társadalomtudományhoz kapcsolódó játékokat, informatikai, képzőművészeti foglalkozásokat diáktársaiknak, az érdeklődő vendégeknek bemutatják, és az érdeklődők kipróbálhatják.

2016. október 7. A kutatók napja délutánján a társadalomtudományok iránt érdeklődőknek „Zrínyi Miklós – Szigetvár 1566” emlékév keretében rendeztünk interaktív programokat. A hadtörténeti érdekességek, barokk szoba, kora-

beli ételek mellett a gyerekek megismerkedhettek az íjászattal is és lovasbemutatón vehettek részt. Fizikából a „Kedvenc kísérleteim" program keretében 60 diák 30 érdekes kísérletét, bemutatóját tekinthették meg vendégeink. Kémiából a kísérletek mellett bevezettük a „Varázslatos mesedélután alsó tagozatosoknak" programot, biológiából a mikroszkópos vizsgálatok és a „Gumimaci genetika" programelemet valósítottuk meg. A matematikateremben logikai fejtörőkkel, gyufaszálas feladatokkal ismerkedhettek meg a gyerekek, és sakkszimultán keretében iskolánk tehetséges diákjával, Benedeczky Lehellel sakkozhattak. Nagy siker volt a diákok által összeállított LEGO robotok bemutatója az informatika teremben.

2017. október 26. Kutatók napi programunk tematikája az „Idő" volt. A humán szekcióban valósult meg az „Időutazás a történelemben" program, fizikából diákjaink bemutattak „Időtlen kísérleteket", matematikából újdonságként megjelent a „Szabadulószoba – verseny az idővel", informatikából tehetséges tanulóink időhöz kapcsolódó robotokat készítettek, programoztak; és a tornateremben vendégeink, tanítványaink próbára tehették időérzéküket, tájékozódási képességüket, angol és német nyelven kvíz- és puzzle játékokat játszottak.

2018. október 16. Kutatók napja programunk természettudományos bemutatóinak tematikája a „Csillagok háborúja" volt. A humánprogram rendezvényei iskolánk névadójához, Bottyán Jánoshoz kötődtek. A nagy sikert aratott program keretében újdonságként

kiállítást rendeztünk diákjaink Star Wars LEGO robotjaiból és relikviáiból az első emeleti tárolókban, a „Klónok támadása" teremben megtekinthették, kipróbálhatták az atomerőmű Reaktor és Készülék Karbantartó osztály sajátfejlesztésű robotját. Az informatikai kínálatot színesítette a micro:bit és a 3D nyomtató bemutatása.

2019. október 18. Kutatók napi programunk tematikája a „Tűz, víz, föld, levegő", és természetesen az ötödik elem volt. Emlékezetes program volt többek között a „Formáld meg önmagad- agyagozás", „Kreatívszoba", „Tegyük láthatóvá a láthatatlant", „Roland levitációs kísérletei", az Atomenergetikai Múzeum látványos showműsora és bemutatkozott a „Mérnök program". Az első emeleti tárolókban környezetvédelmi kiállítást rendeztünk és diákjaink, vendégeink a program zárásaként Tóth Pál FIZIBUSZ nagy sikerű előadásán vettek részt.

Tudományos diákköri konferenciák 2016-2020

Hagyományainknak megfelelően iskolánk minden tanévben megrendezte a magyar kultúra napjára Tolna megye középiskolásai számára a Bottyán tudományos és művészeti diákköri konferenciát. Jelentkezni tudományos igényességű pályamunkával lehetett. A versenyzők eredményeiket szóbeli előadás keretében is bemutatták. Rendszeresen a zsűri tagja volt zsűrielnökként Hideg László, Kirchkeszner Csaba, iskolánk korábbi tanulója és a konferencia sikeres résztvevője. Több alkalommal segítette munkánkat Dr. Nényei Árpád, az atomerőmű főtechnológusa és Vecsei Tünde pszichológus.

Pályamunkák rendkívül változatos témákban születtek. A teljesség igénye nélkül néhány példa: Szabó Kornél (Dunaújvárosi Dózsa Gy. Ált. Isk.): Röplabdázás=Egészség, képesség, személyiség 2017; Bernáth Péter – Hornyánszki János (VBG): A sztálingrádi csata 2017; Rappay Bence Zsolt (I. Béla Gimnázium): Egy tó vízmérlegének kiszámítása 2017; Domonkos Dominika (VBG): Behr Blanka paksi írónő munkássága 2018; Rompf Bence (VBG): Az NFL csapatok edzői stábja és pénzügyei 2018; Sáfrány Soma (VBG): Az időutazás tudományos lehetőségei és gyakorlati megvalósítása 2018; Szilágyi Róbert (Csapó D. Mezőgazdasági Szakgimnázium): Beltenyésztéses kukoricavonalak létrehozása Nagynyárádon – az innovatív hobbim 2018; Horváth Vanessza – Szombat Enikő (ESZI): Függőségek és következményeik 2019; Valentiny Roland (VBG): Levitációs kísérletek 2020.

Legeredményesebb Domonkos Dominika, aki 2019-ben tudományos dolgozatával elnyerte a TUDOK Kárpát-medencei döntő második helyezését.

2. Projektjeink

Művészeti terület

Képzőművészeti élet a gimnáziumban

Gimnáziumunkban többféle szabadidős lehetőséget biztosítunk a diákjainknak a képzőművészet területén: rajzszakkörön, felvételi előkészítőn, múzeumi foglalkozásokon, kiállításlátogatásokon, kirándulásokon, kiállításmegnyitókon és művészeti foglalkozásokon vehetnek részt szervezetten, valamint a több mint 20 éve működő GimiGalériában bemutatkozhatnak alkotásaikkal is a nagyközönség előtt.

Iskolánk 2016-tól térségi hatókörű Kiváló Tehetségpont, melyben aktív szerepet kap a képzőművészeti munka.

Vegyes csoportokban és egyéni foglalkozásokon életkorban, érdeklődésben, motivációban, célokban különböző diákok vesznek részt. Való élethez kötött motivációval, megszokott témák újszerű nézőpontú megközelítésével, meghökkentő gyakorlatokkal különleges megoldásokra inspirálódnak. Fejlődik a diákok önismerete és a foglalkozások közösségformáló erővel is bírnak: empatikus, pozitív kommunikációt, értő figyelmet tanulnak a gyerekek. Mindenki pozitív megerősítést, elfogadást tapasztalhat meg.

Legfontosabb céljaink: a valóság differenciált megismerése; a vizuális gondolkodásmód, a fantázia, a kreativitás fejlesztése; a vizuális kommunikáció, kifejezés és problémamegoldó képesség, illetve a szabad, alkotó gondolkodásmód elsajátítása; önkifejezési és gátlásfeloldó gyakorlatok egyénre szabott alkalmazása.

2015-ben a TÁMOP 3.1.1. program keretében „Jó gyakorlatként" Takács Éva

tanárnő egyik múzeumi órája felkerült a Nemzeti Köznevelési Portál archívumába: https://player.nkp.hu/play/92100/false/undefined

Az „Önismerettel az alkotásért-alkotással az önismeretért" (NTP-KNI-17 pályázat, 2017., 2018. tanév) komplex tehetséggondozó programunk nagyon sikeres volt, ezért 2018-ban Jó gyakorlatként folytattuk: „Önismerettel az alkotói készségek fejlesztéséért" címmel.

2019-ben az egyik osztállyal bekapcsolódtunk a Magyar Képzőművészeti Egyetem (EFOP-3.2.6-16-2016-00001) „A tanulói képesség kibontakoztatásának elősegítése a köznevelési intézményekben" országos programba. A „Terek, tárgyak a vizuális nevelés személyiség és kompetenciafejlesztésében" projektben dolgoztunk: tananyagfejlesztéssel, új módszerek kipróbálásával, az eredmények dokumentálásával zárult munkánk.

Számos fotós és képzőművészeti díjat könyvelhettünk el az elmúlt öt évben, legsikeresebb fotósaink: Molnár Martin, Bagócsi Bátor és Miskolczi Milán, akik több országos megmérettetésen elismerést szereztek; Molnár Martin: 2015. Az én Paksom fotópályázat különdíj a Mennyei nyugalom c. fotóért, 2016. 2017. Országos Középiskolás Fotópályázat, 2018. MVM fotópályázat 2., 3. hely; Bagócsi Bátor: DUE, Az év diákfotósa 1. hely; Miskolczi Milán: DUE, Az év diákfotósa 2. hely, 2017.

Képzőművészet területén a legnagyobb sikerünk Leber Veronika, aki a 2017 –es OKTV vizuális kultúra országos döntőben az előkelő 18. helyet szerezte meg úgy, hogy a versenyben nem tesznek különbséget gimnáziumok és művészeti szakközépiskolák között.

Minden Helikoni ünnepségen részt veszünk.

Számtalan helyi és regionális rajzpályázaton lettek tanulóink díjazottak, melyekből a legfontosabbak álljanak itt: Paks város által alapított Tehetséges Paksi

Fiatalok Alapítvány képzőművészet kategóriában 2018-ban Kolki Hanna és Salamon Tamás, 2019-ben Ritter Kíra kapott díjat; A Veled is Törődünk Egyesület „Együtt a közösségben- barátság, buli, sport, kultúra" című alkotói pályázaton a 10. a osztály különdíjas lett; „Paks 40 év múlva" tervező pályázat díjazottjai: Klenk Botond 12. h, Taba Bíborka 12. b, Leber Liza 9. h, Angyal Virág 9. h, Pach Botond.

Az októberi Kutatók napján minden évben színvonalas művészeti foglalkozásokkal készülünk, ahol a város apraja-nagyja megismerkedhet egy-egy érdekes technikával és az intézményünkben folyó színvonalas munkával.

A diákcsere programokban érdekes, különleges képzőművészeti foglalkozásokat szervezünk a külföldi és magyar diákok számára, megismertetve iskolánkat, városunkat, kultúránkat.

Iskolai ünnepségeken, műsorok alkalmával díszleteket készítünk.

Az iskolai környezetet igyekszünk széppé, barátságossá tenni: az iskolavezetés a szülői munkaközösség támogatásával színes kanapékat vásárolt, melyeken a diákok szünetekben, szabadidejükben pihenhetnek, olvashatnak, beszélgethetnek.

Egy környezettudatosságra nevelő akció keretében Sáfrány Szilvia múzeumpedagógus vezetésével kidobásra ítélt farmernadrágokat és üres ásványvizes flakonokat gyűjtöttünk, melyekből a lelkes diákok segítségével ülőkéket, puffokat készítettünk. Ezeket az ülő alkalmatosságokat is megkedvelték és szívesen használják a folyosókon fiataljaink.

A Paksi Vak Bottyán Gimnázium Öregdiák Egyesülete kezdeményezésére dr. Harmat Gabriella vezetésével megszépültek régi folyosóink beépített padjai: a diákok tervei alapján padfestési akciót szerveztek, vidám, színes ábrákkal újították fel a tantermek melletti ülőhelyeket.

A Paksi Vak Bottyán Gimnázium női kara

Vezényel: Hádingerné Lamm Judit

Ezekkel a szavakkal konferáltak fel bennünket a Helikoni Ünnepségeken (2016, 2018). Az elmúlt öt évben is ezek az alkalmak voltak a legfontosabbak számunkra, valamint az Öregdiákok Egyesülete által szervezett öregdiák-találkozó 2017 őszén.

Nehéz időket élünk, a gyerekek egyre kevésbé motiváltak a közösségi tevékenységekre, pedig a kórus aztán igazán az. Az egyetlen, ami mégis továbbgördíti a szekeret, az a Helikoni Ünnepségek Keszthelyen, mivel ez egy dunántúli diákrendezvény, amelyen a fiatalok mindig jól érzik magukat. Majdnem három Helikonról írhatok, de a harmadikat elvitte a koronavírus, pedig készültünk.

Helikon, Helikon, ide mindig visszavágyom! Hatalmas buli úgy, ahogy van, de nekem a legnagyobb élmény mindig az utolsó esti nagy, közös éneklés: Kodály Zoltán : Magyarokhoz című kánonjának éneklése. Amikor az összes kórus feláll (több száz fős) a Balaton Múzeum előtti kertben, és rázendítünk: „Forr a világ bús tengere, oh magyar" … és dübörög a basszus, zeng a tenor … felejthetetlen!

Együtt izgulunk a más kategóriában induló társainkért, esténként táncolunk, vagy éppen koncerten csápolunk, aztán irány aludni, hogy a másnap szereplők is Vak Bottyán-oshoz méltóan tudjanak fellépni.

Ezen a rendezvényen mindig rangos zsűri értékeli a munkánkat, minősítéseket kapunk: nekünk mindig bronz oklevél jutott, de én nagyon büszke vagyok rá, mindig nagyon megdolgoztunk érte.

Minden Helikonra viszünk valami emlékezetes nótát, a 2018-as Helikonra pl. a Queen együttes egyik slágerével, a Bohém rapszódiával készültünk. De ez a

Helikon nem csak ezért marad emlékezetes a kórustagoknak: régi hagyományokat felelevenítve újra volt kórustábor. Igaz, hogy nem Pécsett, hanem Cseresznyésben, de nem a helyszín a fontos, hanem hogy együtt legyünk. Mindösszesze két napot töltöttünk együtt a cseresznyési erdei iskolában, de aki ott volt, emlékezni fog ezekre a napokra.

Az elmúlt öt évről mégsem a Helikonok hagyták bennem a legmélyebb nyomot, hanem a 2017 őszén tartott koncertünk, amelyen a kórusunk megalakulásának 20. évfordulóját ünnepeltük. Az ilyen évfordulós rendezvényekre mindig meghívjuk öregdiákjainkat, hogy együtt elevenítsük fel a kórustörténet legközkedveltebb dalait. Nagyon büszke vagyok az itt megjelent, rég elballagott kórustagokra, ezt a napot azóta is a szívemben őrzöm. Közel 50 énekest vezényelhettem, s ennek kb. felét az öregdiákok alkották.

Az elmúlt öt évhez hozzátartozik egy esküvő is: egykori kórustagunk, Fricz Hajnalka kért meg arra, hogy énekeljünk az esküvőjén, az evangélikus templomban. Újra sikerült egy kamarakórusnyi öregdiákot mozgósítani, hogy néhány aktív kórustaggal együtt örülhessünk Hajni boldogságának, és nosztalgiázhassunk, miközben profi zenészekkel énekeljük együtt Wolf Péter Ave Mariáját, és a Heli-

kont is megjárt Adiemust (ami Hajni külön kívánsága volt).

Hagyományainkhoz hozzátartozik, hogy minden esztendőben részt veszünk a Balog Antal Katolikus Általános Iskola és Gimnázium által szervezett karácsonyi koncerten a paksi Jézus Szíve katolikus templomban, ahová főként a helyi iskolák kórusai kapnak meghívást. Sajnos mindenhol tapasztalható a kórusok létszámának csökkenése, a kórushangzások minősége is romlik.

Iskolánkban az utóbbi években a téli szünetet köszöntő iskolai karácsony szervezése a kórus feladata lett. A verses, zenés összeállítások keretében iskolánk tehetséges előadói kapnak lehetőséget a fellépésre. Több éven át a műsor lelkes résztvevője volt Bacsa Mária Kata, helikoni arany minősítéssel rendelkező versmondónk, az iskola énekkarának oszlopos tagja, valamint Feil Gréta, akit már amatőr színjátszóként is ismerhetünk a Csak a bolondok boldogok című előadásból.

Szeretném, ha a következő évkönyvben is lenne egy fejezet a gimnázium működő kórusáról, úgy legyen!

Költészet napi program

„Verse élet, ízes étek,
nyílt lángon főtt, így közérdek;
sava-borsa friss közérzet,
hát vegyétek és egyétek!”

Pákolitz István: Táplálék

A Pákolitz István tiszteletére megrendezett vers- és prózamondó verseny az utóbbi öt évben átalakult: leginkább versünnepre hasonlít a rendezvény és a zsűri nem helyezéseket állapít meg, hanem minősít. Az utóbbi három évben ezért mindenki kap jutalomkönyvet is. A változások hátteréről szól a 2019-es megnyitóbeszéd részlete: „Szeretettel köszöntök mindenkit a mai versünnepen. 55 éve ünnepeljük április 11-én a magyar költészet napját, megemlékezve József Attila és Márai Sándor születésnapjáról. Miért van ünnepe a magyar versnek? Azért, mert ugyanazt éri el az embereknél, mint a többi ünnepünk: enged megállni, engedi a varázslatot, engedi, hogy a bűvkörébe vonjon valami, amire mindenkinek szüksége van, csak sokszor nem is vesszük észre. Ez a valami a szavak titka, a költészet ereje, a ráismerés, hogy én is tényleg így érzem, én is tényleg pont itt tartok, most én is, mint a költő, szomorú vagy éppen szerelmes vagyok. Ünnep ez, nem mindennapi élmény, távol van a szürke hétköznapoktól, hisz az ünnep kiemel, felemel.

És még egy közös tulajdonsága van az ünnepeknek: ajándékot kapunk és adunk: ti most verseket hoztatok ajándékul és közben verseket hallgattok, kaptok ti is. Elhoztátok azt, ami nektek tetszik, ami titeket megfogott, szemezgettetek a kortárs és a 20. századi magyar irodalomból, ami titeket elvarázsolt.”

A résztvevő diákok száma évek óta 25-30 fő között mozog. Mivel megyei alkalom, ezért sokszor köszöntünk versenyünkön diákokat az ESZI-ből és a város általános iskoláiból. Nagyon büszkék vagyunk Németh Alettára, Szucsán Sárára és Kohl Zsannára, akik évek óta arany és ezüst minősítést szereztek.

Kimagasló eredményt ért el a 2018-as Helikoni Ünnepségeken Bacsa Mária Kata, aki arany minősítést kapott.

Kreatív írás

Ezen a néven működik gimnáziumunkban 13 év óta egy szakkör, ahol nem tanítás, hanem kísérés folyik: a gyerekek tehetségének kibontakozását segítő, támogató folyamatok eredményeképp alkotások születnek szépírói és újságírói területen. A szépírói kompetenciák közül a vers- és prózaírói képességeket egyaránt fejlesztjük.

A legrangosabb versenyen, a Diákírók, diákköltők 43. Kárpát-medencei Középiskolai Irodalmi Pályázat során 2020-ban Kramarik Milán nyert részvételt a sárvári irodalmi táborba, vers kategóriában.

A 2016-os Helikoni Ünnepségeken irodalmi alkotások kategóriában Donkó Anna ezüst minősítést kapott prózai művéért.

Büszkék vagyunk arra is, hogy a 2016-ban megjelent Kézjegy 22 című tolna megyei antológiában megjelentek Donkó Anna és Leber Veronika versei.

A közírói érdeklődést a SÉTA-program (Sajtó és tanulás) 2019-es újra indulása inspirálta: nyolc diákunk vett részt a programon. Tizenhat cikkük jelent meg a teol.hu-n és hat cikkük a Tolnai Népújságban. Az egész megyére kiterjedő program első félévében Szalai Fruzsina 2. helyezést ért el.

Gimnáziumunk diáklapja a 2015/16-os tanévben jelent meg először, azóta tíz számmal örvendeztettük meg az ifjúságot. A Gi**MiMa**gazinban öt év alatt 15 diák cikkei és 3 diák rajzai és fotói jelentek meg. Nyomtatásban számonként kb. 25 példány jelenik meg.

A szakkör tagjai a 2019-es diáknapon első helyezést értek el: Gondolatmenetelők néven mutatkoztak be, melynek keretein belül egymás alkotásait olvasták fel a kedvenc színükről. 2017-ben a gimnáziumi tehetségnapon rendeztek irodalmi kiállítást, és aktív részesei a kutatók napja programnak is.

Komplex művészeti pályázat

"Önismerettel az alkotásért – alkotással az önismeretért"
beszámoló a pályázatról

Az Emberi Erőforrások Minisztériuma, NTP-KNI-17-0054 pályázata a Nemzeti Tehetség Program keretében mintegy húsz paksi Vak Bottyán-os diáknak adott alkalmat, hogy részt vegyen az "Önismerettel az alkotásért – alkotással az önismeretért" programban.

A komplex művészeti tehetséggondozó program az önmegismerést és az alkotói folyamatot támogató magas színvonalú szakmai környezetben, kibontakozást segítő szabad légkörben valósult meg. Művészeti és művészetterápiás módszerek segítségével az önkifejezés lehetőségeit kihasználva, írói és képzőművészeti technikákat és eszközöket felhasználva hoztak létre a gyerekek különböző egyéni és közös alkotásokat, ezzel fejlesztve képességeiket. Tanulóink a programon belül a húszalkalmas foglalkozáson kívül részt vettek egyéb tevékenységekben: múzeumpedagógiai foglalkozáson, könyvtár- és képtárlátogatáson, specifikus előadásokon, verses bemutatókon és egy győri-bécsi kétnapos kiránduláson. A program végén kiállítást rendeztünk az alkotásokból.

EMBERI ERŐFORRÁS TÁMOGATÁSKEZELŐ

Nemzeti Tehetség Program

EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTÉRIUMA

A kirándulásról Fitt Olivér írt Cool-túra című cikket a Gi**MiMa**gazinba, melyből részleteket közlünk:

…Ha visszagondolok arra a kétnapos kirándulásra, amin a tél végén részt vettem, egy fantasztikus csapat és egy gyönyörű túra jut szembe. Nekem a legjobban egy beszélgetés tetszett Gősi Valival, aki saját verseit olvasta föl a csoportnak, ezt pedig a Hangraforgó együttes megzenésített versei tették emlékezetesebbé. Lenyűgözőnek találom azt, hogyha valaki ennyire szereti, amit csinál…

A másik része a kirándulásnak, ami nagyon megérintett, a bécsi Leopoldmuseum volt, ahol Egon Schiele festményeit csodálhattuk meg…

Mindezek mellett egy nagysikerű balettre is beültünk a győri színházba. A kétfelvonásos darab érzelmekkel teli előadás volt…

A képzőművészeti foglalkozás sem maradhatott el. Titokzatos és kreatív feladatokkal láttak el minket a vendéglátóink. Kézzel és lélekkel fogható dolgokat alkottunk, amik közül az egyik egy táncoló alak megalkotása volt. A másik feladat során bekötött szemmel a padlón fekvő óriáspapírra rajzoltunk krétával zenére… (Fotó: Olasz Krisztina)

Jó gyakorlat – mi így szeretünk!

Színek-szimbólumok

A 2018/19-es tanév Jó gyakorlat pályázatos diákközpontú programjában mintegy húsz tanulónk vett részt. A program megvalósulását önkéntes diákok is segítették.

Tanulóink a programon belül a tizennégy alkalmas foglalkozás-sorozaton kívül részt vettek egy budapesti kétnapos kiránduláson és a kutatók éjszakája rendezvény műhelymunkáin, reprezentálva ezzel iskolánk művészeti-tehetséggondozó kínálatát az iskolánk iránt érdeklődőknek.

A program végén, decemberben, kiállítást rendeztünk az alkotásokból.

A pályázat segítségével különleges eszközöket, anyagokat próbálhattunk ki: legtöbbször az akvarellfestés különféle technikáit alkalmaztuk, pl. akvarellmaszkoló kontúrral dolgoztunk, hennával festettünk, különleges, fémhegyű pontozóecsetet használtunk, s nagy segítség volt a munkánkban az asztali festőállvány használata.

A fotós feladatokban egyik diákunk kiemelkedően teljesített, ezért neki külön kiállítást szerveztünk alkotásainak bemutatására a GimiGalériában.

Az alkotói folyamatot zenével, filmmel, irodalommal támogattuk, melybe mind az öt érzékterületet bevontuk.

Munkánkat fotóval, videóval dokumentáltuk, melyhez cserélhető, nagy látószögű objektíves fényképezőgépet sikerült beszereznünk.

…Ki is próbáltuk a jutalomkiránduláson, melynek első állomása az etyeki Korda Filmstúdió volt, ahol különböző filmes trükköket láthattunk. Második

úticélunk a nyolcadik kerület volt Budapesten. Híres írók, költők lakóhelyein jártunk.

Este a Művészetek Palotájába vettük az irányt. Az Újcirkusz Társulat: My Land című előadását néztük meg. Másnap irány a Nemzeti Múzeum, ahol megtekintettük a Seuso kincseket.

A Magyar Nemzeti Galériában újszerű élményben volt részünk a Frida Kahlo kiállításon, ami először volt látható Magyarországon…

(Kohl Zsanna bővített beszámolója megjelent a Gi**MiMa**gazin 2018/ 1. számában.)

Waczlaw Felczak Alapítvány

Közös múltunk, jelenünk – Lengyelország friss szemmel

A nyertes pályázat lehetővé tett egy háromnapos lengyelországi kirándulást 2019 novemberében, melyre a művészetek iránt érdeklődő diákok jelentkezhettek.

A kirándulás eredménye, hogy a gyerekek képzőművészeti és irodalmi alkotásokba öntötték az átélt hangulatokat, kiváltott érzelmeket: forgatókönyvben vagy jelenetben elképzelve egy induló barátság képeit kellett felvázolni, majd folytatni a történetet: hogy bontakozik ki a barátság?

A kirándulás ideje alatt nemcsak az ezzel megbízott gyerekek, hanem a többi diák is aktívan készített fényképeket, elámultak a városok szépségén, ezt bizonyítja Heilig Dóra cikke, ami a teol.hu-n, az iskola honlapján és facebook oldalán, ill. a Tolnai Népújságban is megjelent. Itt olvashatjuk a részleteket:

…az út egy jó ideig eseménytelenül telt, mérsékelt csendben figyeltük a rózsaszín napfelkeltét. Szlovákia északi részén meg is álltunk, hogy megcsodáljuk Árva várát. Majd tovább indultunk Orawkába, ahol egy 13. századi fatemplomot néztünk meg. Végső célállomásunkra, Krakkóba érve azonnal megállapítottuk, hogy mennyire hatalmas és csodálatos minden, és mennyire vendégszerető és gyönyörű mindenki.

Másnap elborzadtunk a Schindler-gyár múzeum realitásán, sóhajtozva imádtuk a gótikus Wawelt, és az ottani emberek interaktivitását, valamint végigsétáltunk a Posztócsarnokon, Krakkó főterén. … Csütörtökön délelőtt útra keltünk Zakopanéba, ahol siklóval felmentünk Gubalowkára, Lengyelország legmagasabb pontjára, aztán szédültünk kicsit az 1123 méter magas domb tetején, amíg valaki felkiáltva meg nem állapította, hogy oszlik a köd, és már látható a távolban néhány hegycsúcs. Majd meglátogattuk a Kiválók temetőjét, ami Felczak és a tátrai futárok nyughelye. …

Krakkó gyönyörű, a lengyel emberek nyitottak és barátságosak, a társaság hangulata pedig leírhatatlanul kellemes volt. Szerintem mindenki nevében mondhatom, hogy köszönjük a lehetőséget. Tetszett. Nagyon.

Színház az egész világ!

Középiskolai oktatásunk és nevelésünk szerves része a színháztörténet és –ismeret. Jóllehet az irodalomtanításhoz szorosan kötődő tantárgy neve állandó változáson megy át (Tánc és dráma, Dráma és tánc, 2020-tól pedig Dráma és színház), a tartalom változatlanul a színjátszás felé is orientálja a diákokat. Persze a legizgalmasabb feladatok a tanórán kívül kínálkoznak.

A színházlátogatásokat általában a magyartanárok és az osztályfőnökök szervezik többnyire Budapestre, illetve sok lehetőséget biztosít számunkra a Csengey Dénes Kulturális Központ kedvezményes ifjúsági előadásokkal, illetve pályázati keretben ingyenesen. Utóbbi lehetőséghez drámaórák is kapcsolódnak. Az elmúlt évek legtöbb diákot motiváló darabja a veszprémi Pannon Várszínház A Pál utcai fiúk című remek előadása volt. A művek kiválasztásában a musicalek szerepelnek az élen, de nagyon komoly alkotások színpadi változatára is viszünk diákokat, pl. a Háború és béke, a Bűn és bűnhődés, a Hamlet, A Mester és Margarita, Az ügynök halála vagy az Anna Karenina is megtalálható az osztályaink által megtekintett színdarabok sorában.

Nagy könnyebbséget jelent a szülők számára, hogy a Paksi Atomerőmű Zrt. intézményi támogatásából a kulturális célú felhasználásra pályázhatnak a tanulócsoportok, így az útiköltséget a nagyvállalat fizeti, köszönet érte.

Szeriné Hipszki Györgyi magyartanár még 2011-ben útjára indította – egy

intézményi tehetségpályázat keretében – a színházismereti vetélkedőt, amely azóta is minden évben a színházi világnaphoz közeli időpontban invitálja egy rövid kikapcsolódásra az érdeklődőket. A program állandó elemeket is tartalmaz: szinkronhangok, mesehangok, tekintetfelismerés, jelenetírás, szereposztás, „Beugró" típusú rögtönzéses játék, képzőművészeti feladatok várják a versenyzőket; illetve már kétszer hangsúlyozottan képzőművészeti vezérfonala volt: színházi előadáshoz plakáttervezés megadott szempontok szerint, illetve a jól ismert színházi maszkok megújítása megadott stílusban. Kezdetben külsős zsűrit hívtunk, most már kollégák, illetve a diákönkormányzat képviselői látják el ezt a feladatot. A zsűriző tanárok annyira megirigyelték a játékosokat, hogy kérésükre tanári csapat (Dobó Éva, Fittné Szilvássy Ildikó, Hosszu Istvánné, Rompf Gabriella) is nevezhetett a következő évben. A játékvezetők is diákok – a versenyszervező tanárnő irányításával. A konferálás is mindig közkedvelt feladat, sok talpraesett tanítványunk vállalkozik rá.

Az évenként megrendezett vetélkedés sikerének egyik kulcsa – a változatos, érdekes feladványok mellett – a csoportos megmérettetés. Osztályonként 5-6 fő alkot egy csapatot, s az egymásra hangolódott játékosok mindig nagyon vidám hangulatban töltik el az időt.

A színjátszás is jelen volt a választható szakkörök között a 2015/16-os és 2016/17-es tanévben. Rompf Gabriella magyartanár kolléga személyében profi drámajátszói, pszichológiai ismeretekkel rendelkező szakkörvezető irányította a 8-10 fős csoportot. Az önismereti, személyiségfejlesztő játékok, a helyzetgyakorlatok, a saját forgatókönyv megírása, dramatizálása után jöhetett létre egy színpadra álmodott történet próbafolyama, majd rendkívül sikeres előadása a diákok, a pedagógusok és a szereplők szülei előtt a gimnázium díszudvarán 2017 tavaszán.

Intézményünkben a színházi nevelés része az is, hogy két kiemelt nemzeti ünnepünk, emléknapunk évfordulójára dramatikus játékkal emlékezünk. A március 15-i műsor többnyire 10. évfolyamos szereplőkkel készül, míg október 23-a a végzős diákok érettségét igényli. A gondosan megválasztott, megírt forgatókönyv, a szereptanulás mellett kiemelten kezeljük a koreográfiát, a korhű díszlet- és jelmezelemeket, illetve különösen ügyelünk a zenei betétek megválasztására is. Előadásaink mindig nagyon sikeresek diákjaink körében, s már több alkalommal városi eseményekre is meghívást kaptunk; többek között az Ó, hóvirágos, régi Március, illetve az Októberi mesék a bőröndből című műsorainkat mutathattuk be a város lakóinak.

Erasmus+ Program a Paksi Vak Bottyán Gimnáziumban

Partnerségi együttműködések: innováció és jó gyakorlatok cseréje (KA2)

Erasmus+ 2016-2019

Water Equals Hundreds of Opportunities

W=H2O

A 2016-2017-es tanévben Erasmus+ néven folytattuk iskolánk korábbi Comenius diákmobilitási programját. A Paksi Vak Bottyán Gimnázium sikeresen pályázott 2016-ban 7 országgal (Anglia, Spanyolország, Olaszország, Törökország, Franciaország, Hollandia és Lengyelország) együttműködve. A pályázatot 3 évre nyerte el iskolánk, melynek keretében a partnerországok diákjai és tanárai a három tanév során együtt dolgoztak, kutattak, kísérleteztek, különböző értékeket fejlesztettek, továbbá megvitatták és megosztották tapasztalataikat. A projekt az iskolavezetés támogatásával és az idegen nyelvi, valamint a természet- és társadalomtudományi munkaközösség szoros együttműködésével valósult meg. Az Erasmus+ munkacsoport aktívan dolgozott a programok részletes kidolgozásán és magvalósításán, illetve folyamatosan tartotta a külföldi partneriskolákkal a kapcsolatot. Évente egyszer partnertalálkozón vettünk részt Spanyolországban, Angliában és Olaszországban. A munkacsoport tagjai voltak: Damjanovitsné Eke Violetta, Elekné Pálfai Andrea, Szabó Tünde és Stylianos Simiakis.

Az Európa 2020 Stratégia céljait követve olyan célkitűzéseket valósítottunk meg, mint az olvasáskészség fejlesztése, az informatikai, matematikai és természettudományos kompetenciák magasabb szintre emelése, a jó gyakorlatok átvétele és az iskolák digitális integrációjának fejlesztése.

Központi témának a vizet választottuk, ezt pályázatunkban többféle megközelítésben vizsgáltuk, mint például a víz szerepe az egészséges életmódban, az iparban, a technológiában és a közlekedésben. A projekt munkanyelve az angol nyelv volt. A projektmunkák egy részét a kutatók napján mutatták be diákjaink az érdeklődőknek. Az MVM Paksi Atomerőmű Zrt. is támogatást nyújtott a program megvalósításához. A diákcserehét egy napján vendégeink fogadóikkal az erőműbe látogattak, ahol a tárlatvezetések mellett előadásokat hallgattak angol nyelven, majd projektfeladatokon dolgoztak közösen.

Padova Olaszország 2017

A diákok és kísérő tanáraik mindhárom tanévet egyhetes külföldi diákcsereprogrammal zárták, amelynek keretében egy hétre külföldre utaztak, majd egy másik tanévben itthon fogadtak külföldi diákokat és tanárokat. A mobilitási héten megismerkedtünk a partnerországok iskoláival, diákjaival, projektfeladatokon dolgoztunk, valamint kulturális és szabadidős tevékenységeken vettünk részt.

2017. május 15-19-ig 7 diák Olaszországban, Padovában járt, illetve 10 tanuló fogadott olasz diákokat.

Hondschoote Franciaország 2018

2018. május 12-19-ig 14 diák Franciaországba, Hondschoote-ba és Hollandiába, Aaltenbe utazott, illetve 6 tanuló fogadott francia és 9 tanuló holland diákokat. 2019. április 24-30-ig 8 diák Spanyolországban, Galapagarban vett részt a mobilitási programban, illetve 7 tanuló fogadott spanyol diákokat 2019. június 1-8-ig Pakson.

A diákcserehetek sikeresek voltak itthon és külföldön egyaránt. Ez a nemzetközi projekt is nagyon kedvelt volt diákjaink körében. Az együttműködés hozzásegítette az iskolát a nemzetközi kapcsolataik ápolásához, diákjaink új ismeretséget és barátokat szereztek, hatékonyan alkalmazták angoltudásukat, megismerkedhettek más országok kultúrájával szokásaival.

Toledo Spanyolország 2019

Aalten Hollandia 2018

Erasmus+ mobilitási program (KA1)

Az Erasmus+ programok keretében lehetőség nyílt arra, hogy gimnáziumunk tanárai is pályázzanak külföldi képzésekre.

A képzés előadóival

Iskolánkban Styllianos Simiakis eTwinning konferencián vehetett részt 2016. 09.27-29-ig Athénban. A konferencián 40 országból 585 pedagógus volt jelen. A háromnapos konferencia során a résztvevők megvitatták a digitális polgárság témában az eTwinning program jövőjének különböző vonatkozásait. Az itt szerzett tapasztalatait a kolléga jól tudta alkalmazni a diákmobilitási programunkban, hiszen a digitális készségekre szükségünk van a mindennapi életünkben, a tanulásban és a kommunikációban egyaránt.

Elekné Pálfai Andrea „Interkulturális projektmenedzsment"" című egyhetes német nyelvű továbbképzésen vett részt Portóban (Portugália) 2017. október 21-28-ig. A nyelvtanár-munkaközösség-vezető motivációja a jó gyakorlatok megismerése, saját kompetenciáinak továbbfejlesztése, jelenlegi munkájához és a szakmai fejlődéséhez kapcsolódó gyakorlati készségek elsajátítása, új kapcsolatok kiépítése volt. Az egyhetes képzés során a szakmai munka mellett megismerte Portó szépségeit, új ismeretségeket kötött és maradandó élményeket szerzett.

Porto képzés 2017

Szintén Elekné Pálfai Andrea pályázott és nyert egy kéthetes angol nyelvtanfolyamot Máltán, amelyen 2018. 08.18-31-ig vett részt. A nemzetközi kapcsolatok és együttműködés, valamint az egész életen át tartó tanulás jegyében kívánta fejleszteni angolnyelv-tudását. A tanfolyam az angol nyelvtanulás mellett ahhoz is hozzájárult, hogy a résztvevő megismerkedjen a máltaiak mindennapjaival, különleges gasztronómiai élményekben legyen része, és megcsodálja az ország történelmét és művészetét, pihenjen és a hétköznapokban használja mindazt, amit a képzése során tanult.

Porto belvárosa 2017

Máltai nyelvtanfolyam 2018

Valletta-Málta 2018

Málta 2018

Élménybeszámolók

Erasmus+ Projekt Franciaország

2018 májusában hirtelen ötlettől vezérelve csöppentem bele a cserediákprogramba. Egy megüresedett hely által lehetőséget kaptam egy életre szóló kalandra: 5 diáktársammal és 2 tanárommal egy hetet tölthettünk a csodálatos Franciaországban.

Sokszor repültem ugyan, de a szüleim nélkül olyan volt, mintha ez lett volna az első alkalom. Természetesen adódott olyan társam, akinek ténylegesen ez volt az első repülőútja. Már maga az út is lenyűgöző volt, mindenkiben ott motoszkált a kíváncsiság és izgalom, vajon kihez kerül majd. Szerencsémre megkaptam a legaranyosabb és legizgágább lányt, akit valaha ismertem. Nagyon sok mindent tanított nekem, és a vele töltött idő igazán gyorsan elrepült. A családja ugyan nem beszélt angolul, de a gesztusaink alapján mindig megértettük egymást. Rengeteg programban lehetett részünk, mindennap máshova látogattunk el. A napjainkat mindig az iskolában kezdtük, ahová a helyi iskolabusszal utaztunk. Rajtunk kívül még holland és török cserediákok is érkeztek, akikkel csak később barátkoztunk össze. Az aquapark, a bowling és a sportnapok mellett híresebb városokba is ellátogattunk, mint például Párizs, Dunkerque, és a hazaúton Brüsszelben is megálltunk. Nekem személy szerint az utóbbi programok jobban tetszettek, mert mindig is jobban vonzottak a neves látnivalók. A párizsi látogatás egy napot vett igénybe, ugyanis Hondschoote, ahol laktunk, nagyon messze volt a várostól. Álmainkat beteljesítve csodáltuk meg az Eiffel-tornyot, a Notre-Dame-ot és a Sacré Coeur-t. Az építmények között földalattival utaztunk; hihetetlen, mennyi ember használja ezt az utazási formát Franciaországban.

Párizs 2018

A hét során ugyan szerveztek ismerkedési esteket, de ahogy az lenni szokott, az utolsó napokban váltunk igazán barátokká fogadóinkkal. A búcsú a vendéglátó családoktól és az ottani szabadságérzettől nem volt könnyű. Mielőtt ténylegesen visszatértünk volna szülőhazánkba, kihasználva az alkalmat, megtekintettük Brüsszel leghíresebb terét, és jót falatoztunk a helyi édességekből. Nagyon nehéz volt a megszokott környezetbe visszatérni, és úgy felkelni, hogy nem kell rohanni a reggeli buszhoz, és nem lehet hallani sehol a dallamos francia nyelvet.

Az Erasmus+ projekt révén nyújtott élmény örökre hatással lesz rám, hisz nagyon sokat fejlődött az angoltudásom, sokkal nyitottabb személyiség lettem és rengeteg új baráttal gazdagodtam.

Angyal Virág (10.h)

Erasmus+ projekt Spanyolország

2019 áprilisában az Erasmus+ program keretében Spanyolországba repülhettem egy hétre 7 diáktársammal és 2 tanárommal. Izgatottan vártuk az utazást, de ennyi jó élményre nem számítottunk. A reptérről először az IES Infanta Elena iskolába vittek minket kocsikkal, ide jártak a fogadó diákjaink. Finom szendvicsekkel vártak minket, majd megmutatták az épületeket.

Találkoztunk a fogadó diákjainkkal, és egy rövid beszélgetés után indultunk is „haza". A családokkal kapcsolatban mindannyiunknak jó tapasztalatai voltak. Bár sokan nem beszéltek angolul, a kedvességük és vendégszeretetük kárpótolta a nyelvbéli hiányosságokat.

A hét folyamán rengeteg programon vettünk részt. Elvittek minket a polgármesteri hivatalba, ahol megismertették velünk a városuk, Galapagar történetét. Elutaztunk Segoviába és Toledóba is. Ezekben a városokban hosszú idegenvezetéses sétákon vettünk részt, amik nagyon élvezetesek voltak. A spanyol táj és épületek egyaránt gyönyörűek. Egy másik napon kajakozni vittek bennünket. Bár az időjárás meglehetősen hűvös volt, a környezet szépsége és a társaság kellően elvonta róla a figyelmünket. Ez alatt az egy hét alatt rengeteg új barátra tettünk szert, nem csak a spanyol, hanem a velünk együtt vendégeskedő lengyel és török diákok közül is. Amikor nem várost látogattunk, akkor az iskolában voltak programok. A projektnapon bemutattuk a saját városunkat és iskolánkat, valamint vízzel kapcsolatos témákról tanultunk és kézműveskedtünk is. Az utolsó napon a szülők egy nagy közös ebéddel kedveskedtek nekünk, majd nagyot sétáltunk a városhoz közeli folyó mellett. A fogadó családtól nehéz volt a búcsú, hiszen a hétvégén és esténként sok időt töltöttünk velük. Sokukkal a mai napig tartjuk a kapcsolatot.

Spanyolország 2019

Nagy Dóra (11.h)

Határtalanul

Irodalmi barangolás Erdélyben

Iskolánk 2019 őszén először vett részt a Kormány által biztosított Határtalanul programban, melynek keretein belül a történelmi magyar lakta erdélyi településeket, nevezetességeket ismerhettük meg. A gimnázium 11.-es osztályai, mintegy 94 fő utazott kísérő tanárokkal együtt 2019. szeptember 8-án Erdélybe egy felejthetetlen hetet töltve a Kárpátok szívében.

Ráhangolódásként évfolyamunk képviseletében 4 fő vett részt június 4-én, a Nemzeti összetartozás napján a városi ünnepélyen a Duna-parti Trianon-emlékműnél. A Jumbo Bt. utazásszervezőjétől kapott útiterv alapján térképvázlattal, internetes fotókkal kiegészített ppt készült mind a diákok, mind pedig a szülők számára. Az osztályokkal a helyi nyelvjárás sajátosságait is átvettük. Az előkészítő ismertetőhöz kapcsolt rendhagyó történelemórán betekintést nyertünk Erdély történelmébe, napjaiba, a nemzetiségek eredetébe.

Szeptember 8-án a határig rövid pihenőkkel szakítottunk meg utunkat, majd hamarosan megérkeztünk Nagyváradra. Ahogyan idegenvezetőnk is hangsúlyozta, Erdélyben a Szent István-kultusz mellett még annál is élénkebben él Szent Lászóé. Ezt jól mutatta, hogy a Római Katolikus Bazilikában őrzik koponyacsontjának egy darabját, illetve a templom előtti parkban is az ő szobra áll. Felemelő érzés volt abban a városban tartózkodni, ahol az első magyar költőnek tartott Janus Pannonius élt és alkotott, mielőtt a király Budára szólította.

Megtekintettük a Kanonok sort is. Megemlékeztünk a holnaposokról, Ady Endre gazdag életművéről is. A Király-hágón át folytattuk utunkat Kolozsvárra, ahol a város főterén egy hatalmas Mátyás-szobor áll, a közelben pedig emléktábla mutatja szülőhaza falán, hogy különleges hely az a magyarok számára. Ezen az estén szállásunk Torockón volt, ahol – a helyiek elmondása szerint – kétszer kel fel a Nap.

A friss tordai hegyi levegő és a laktató reggeli remek kezdése volt első teljes napunknak. A tordai sóbányában, (Salina Turda) a föld alatti barlangban megtudtuk, hogy a régi időben működő sóbányából hogyan is termelték ki a nyersanyagot. Később megcsodálhattuk a természet által alkotott sóképződményeket és a mélyen a felszín alatt fekvő tavat, amin a csónakázás egy kihagyhatatlan lehetőségnek bizonyult. Mindemellett a barlangban felülhettünk óriáskerékre, a minigolfot és a billiárdot is kipróbálhattuk. A 3 órás barlangi látogatást követően folytattuk utunkat Szovátára. Körbesétáltuk a Medve-tavat, aminek partján érdekes sóképződményeket láthattunk. Szováta népszerűségét a Medve-tónak köszönheti. Az idegenvezetőnktől megtudhattuk, nevét onnan kapta, hogy felülnézetből formája leginkább egy medvére hasonlít. A tó gyógyhatása mellett egy érdekes különlegességgel bír: heliotermikus tulajdonságú. Délután elutaztunk Korondra, ahol a kirakodóvásárokon keresztül kicsit beletekinthettünk a népi fazekasságba, és meglátogathattuk az ottani egyetlen működő vízimalmot. Kora este értünk székelyudvarhelyi szállásunkra. Hangulatos faházakban laktunk, a területet villanypásztorral védik a medvék ellen.

Kirándulásunk 3. napján először Szejkefürdőre látogattunk el, ahol a 12 faragott székelykapun áthaladva felsétáltunk a „legnagyobb székely", Orbán Balázs sírjához. Szejkefürdő másik nevezetessége a borvízforrás. Az enyhén savanykás ízű borvizet nekünk is volt alkalmunk megkóstolni látogatásunk alatt.

Ellátogattunk a Kossuth-díjas magyar író, Tamási Áron sírjához is: kérésére szülőfalujában, Farkaslakán temették el. Itt látható a sírja a templomkertben, melynek sírkövét Szervátiusz Jenő és fia, Tibor, erdélyi szobrászok alkották. Ezt követően a Hargitát másztuk meg. Utunk igen kalandosra sikeredett, mert a felfelé vezető úton egy darabig traktor szállított minket, ami hatalmas élmény volt mindenki számára. Miután leszálltunk, egy rövid pihenő után indultunk meghódítani a hegycsúcsot. A felvezető út elég megterhelő volt sokunk számára, azonban a hegytetőn ránk váró látvány kárpótolt minket. Gyönyörű kilátás, illetve rengeteg igényesen, gondosan megmunkált kopjafa fogadott minket. A sok kopja között megkerestük a paksi kopjafát, illetve felkötöttük iskolánk szalagját is. Később Székelyudvarhelyre is ellátogattunk, ami a Székelyföld és a székely székek központja volt évszázadokon keresztül. A környék a népművészetek, hagyományok és szokások egy kiapadhatatlan kincsesbányája.

Másnap az első állomás a Békás-szoros volt. Ott leszálltunk a buszról, majd egy teljesen szokványos autóúton mentünk végig, ezért eleinte nem értettük, miért is kell gyalog mennünk, de aztán az elénk táruló látvány egyből megvilágította, miért kell gyalogolnunk. Útközben gyönyörű képek, videók készültek a lélegzetállító látványról. Buszra szálltunk, majd a Gyilkos-tó felé vettük az irányt. Itt meghallgattuk a tó elnevezéséről szóló számos történet és legenda egyikét. Többen csónakokba ültünk és körbeeveztük nem mindennapi, „kővé vált" fadarabokkal tarkított felszínét. A tó körül kiépített sétány felfedezése után továbbutaztunk Gyergyószentmiklósra. Itt megnéztünk egy szépen felújított és gazdagon díszített örmény katolikus templomot. Miután beültünk a padokba, a helyi pap elmesélte az örmények kalandos történetét. Nagyon viccesen fogalmazott, ezért nem volt unalmas hallgatni, amit mondott, így hát mindenki élvezte a templomlátogatást. Miután a pap befejezte a mondandóját, az egyik zenész iskolástársunk megszólaltathatta a templom orgonáját. A templomlátogatás után volt egy kicsi vásárlási lehetőség székely árukból, ajándéktárgyakból.

Utolsó előtti napunkon egy gyönyörű városban, Csíkszeredán két templomot is megtekintettünk idegenvezetőnkkel, egyiket lehetőségünk volt belülről is, ez volt a Makovecz-templom. Ez egy katolikus egyházi épület, melyet tetején négy angyal őriz az üvegtetőn keresztül. Az építménynek jellegzetes „hagymás" alakja volt, csakúgy, mint a Pakson található Makovecz-templomnak. Eztán folytattuk utunkat a közeli Csíksomlyóba. Ott megnéztük a barokk templomot, melyről idegenvezetőnktől számos információt megtudtunk, majd belülről is meglátogattuk, melynek különlegessége az oltár. Idegenvezetőnktől hallhattunk több információt is a kegyhelyről, mely emberek hatalmas tömegeinek zarándokhelye. Újból buszra szállva hamarosan elértük a Szent-Anna tavat.

Szerintünk a legszebb tó azok közül, amelyekhez abban az egy hétben mentünk, mert a hegyek között volt az erdő közepén. Meglátogattuk a Szent Annakápolnát is, visszafelé a buszunk idegenvezetője felolvasta Jókai Mórtól Szent Anna legendáját. Majd az emellett fekvő Mohos-tőzeglápot látogattuk meg. Ezt a természeti csodát egy idegenvezető irányításával nézhettük meg, hiszen egyébként veszélyes lehet. A területen egykor hatalmas tó terült el, ma már azonban csak néhány tószem látszik belőle, nagyrészt sűrű növényzet borítja. A tavak nagyon savasak, így nem él meg bennük egy halfaj sem. Körülötte különleges növényvilággal találkoztunk, illetve az állatvilág is változatos. Élményekkel és tapasztalatokkal gazdagodva keltünk fel Ivóban, ahol igazi vendégszeretettel szállásoltak el bennünket, elfogyaszthattuk Erdélyben töltött hetünk utolsó reggelijét.

Magyarország felé a buszban leginkább a pihenést, alvást és az élményeink megtárgyalását választottuk tevékenységül. Első állomásunk Segesvár, ahol híres költőnk, Petőfi Sándor emlékszobrát tekintettük meg. Rövid ismertető után megkoszorúztuk az emlékművet. A pályázatnak köszönhetően meglátogathattuk és tiszteletünket tehettük Aradon is. Ismét betekintést nyerhettünk az 1849-es szabadságharc hősi halált halt vezetőinek sorsába. Tudásunk bővítése után koszorút helyeztünk el az emlékmű talapzatán.

A hazavezető út további részét már vidáman és feltöltődve kezdtük meg. Bátran állíthatjuk, hogy Erdély csodálatos, nem csak látványosságok terén, hanem a mentalitás is páratlan. Hazaérkezésünk után 1 héttel projektnapon osztottuk meg egymással az erdélyi úton szerzett élményeket, s idéztük fel az előkészítés során, illetve a helyszínen megismert nevezetességek, érdekességek történetét, hogy élményeink minél tovább megmaradjanak számunkra.

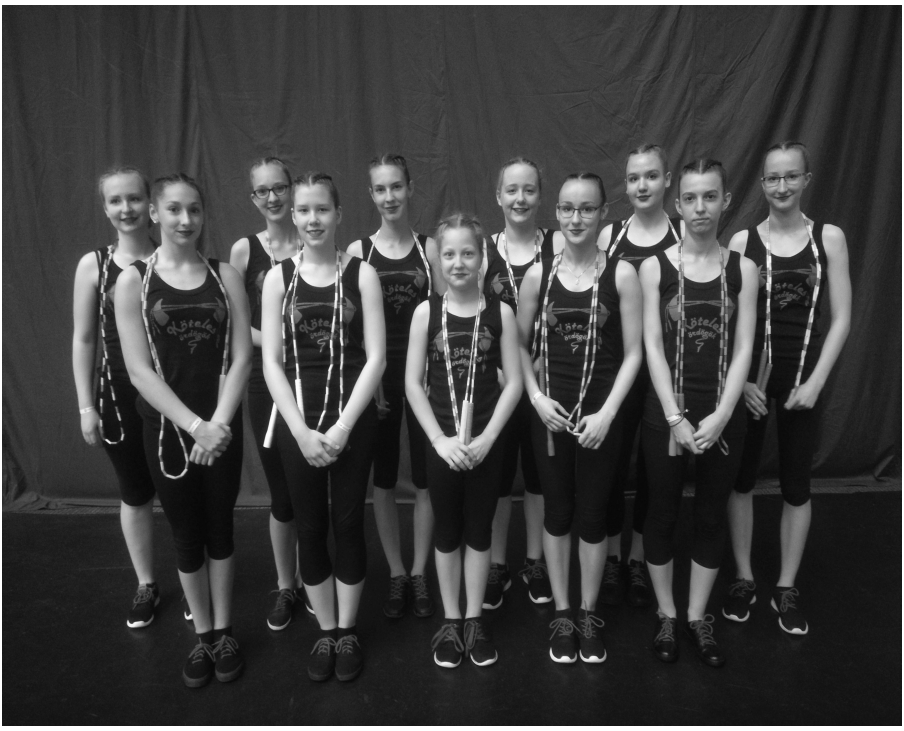
Sportélet a gimnáziumban

Az iskolai sportéletünk hagyományosan kiemelkedőnek mondható, mivel nálunk nagyon sok diák sportol városi sportegyesületekben. Büszkék vagyunk tanulóinkra, mert a sok edzésmunka mellett lelkesen részt vesznek a különböző diákolimpiai versenyeken is. Ezek a sportágak leginkább: atlétika, kosárlabda, röplabda, floorball, labdarúgás, ritmikus gimnasztika.

Az iskola életében új eseménynek számít az Atomfutás rendezvénye, melynek a gimnázium csapata négy éve rendszeres résztvevője. Emellett számos tanuló segíti a többezres sportesemény lebonyolítását is.

Iskolánkban kétévente, tavasszal rendezzük a nagy gimis sportnapot, ahol az osztályok sor- és váltóversenyekben, kötélhúzásban, valamint négy labdajátékban (fiú, lány) mérik össze erejüket. Mindig óriási siker ez a nap, sajnos idén a járvány miatt nem tudtuk megrendezni.

A keszthelyi Helikoni Ünnepségeken továbbra is részt veszünk ugrókötél, valamint egyéni mozgásos produkciókkal. Az ugrókötélcsapat az iskolai sportkör keretében tartja edzéseit, melyek elsősorban a lányok körében népszerűek.

Minden tanév utolsó tanítási napján, az egészségnapi programokon belül a röplabda, strandfoci és úszás versenyszámokat bonyolítjuk le. A tanulók mindig nagyon várják és élvezik is ezt a napot.

Ehhez is köthetően az egészséges életmóddal kapcsolatos ismereteket folyamatosan igyekszünk bővíteni, fontosságát tudatosítani. A rendszeres mozgásra, sportolásra való igény kialakítását próbáljuk megalapozni.

Mióta lehetőség nyílt testnevelés tantárgyból érettségi vizsgát tenni, minden évben 8-10 tanuló választja a középszintű érettségit, valamint az emelt szintre is van egy-két jelentkező. A tanulók közül vannak, akik becsületesen felkészülnek, ők kiválóan is teljesítenek. A tanulók gyakorlati felkészítése a tanórákon, a délutáni és egyéni foglalkozásokon történik. A kicsi tornatermünk hátrányát elsősorban a téli időszakban érezzük meg, amit jól átgondolt óratervezéssel próbálunk kompenzálni.

Az elmúlt öt év legkiemelkedőbb eredményei:

– Ritmikus gimnasztika: 2015 óta minden évben Országos Diákolimpia versenyeken, csoportos gimnasztika versenyszámban dobogós helyezéseket szerzett csapatunk. A csapattagok: Nagy Dóra, Ohmacht Vanda, Békési Rebeka, Szécsényi Anna, Trojnár Vivien, Baka Adelina, Paczolay Nóra, Horváth Dóra, Bajnai Zselyke.

– Floorball (2019-2020): a megyei döntő megnyerését követően országos elődöntőn vettünk részt az V-VI. korcsoportos lány csapattal.

– Röplabda (2015-2016): a V-VI. korcsoportos fiúk a debreceni országos döntőn a 11. helyen végeztek.

– Fair Play Cup (2016-2017): a fiú kispályás labdarúgócsapatunk Telkiben az országos döntőn 3. helyezést ért el.

– Futsal (2019-2020): a V-VI. korcsoportos fiúk a pécsi országos döntőn a 4. helyen végeztek 414 induló csapatból. Csapattagok: Kovács Flórián, Pál Márton, Süvöltős Adrián, Túri Milán, Gyurkics Gergő, Lakatos-Lengyel Lóránt, Dózsa Marcell, Budai Áron, Ribár Milán.

– Kosárlabda, fiú: A 2015-ös országos diákolimpiai bajnoki címünk óta többször nyertünk megyei bajnokságot, de az országos elődöntőt nem tudtuk megnyerni. Idén, 2020-ban, a fiú IV. korcsoportos csapatunk esélyes volt az országos döntőbe jutásra, de a járvány miatt eltörölték a verseny további részeit. Így ők megyei bajnokként vonulnak be iskolánk sporttörténetébe, de kiemelkedő a teljesítményük, és 100%-os mérlegük miatt nekik is itt a helyük: Bernáth Tamás, Buglyó Barna, Hernádi Márk, Inalegwu Marcell, Kajári Dániel, Kohári Belián, Kovács Máté, Nagy Dániel, Nagy Roland, Pavlik Botond, Szabó Attila, Takács Áron és Kern Balázs.

Generációk gimnáziuma

Török – Száraz – Kern – Domonkos család

Török Antal a Paksi Vak Bottyán Gimnázium legelső osztályában végzett, városunk egyik büszkesége, dr. Tarisznyás Györgyi volt az osztályfőnöke. Felesége,

Török Antalné 1959-től 1963-ig volt a gimnázium levelező tagozatos diákja. Mindketten a Paksi Konzervgyár megbecsült dolgozói voltak nyugdíjazásukig. Margit néni ezt követően néhány évig még a Paksi Atomerőműben dolgozott.

Idősebb lányuk, Kernné Magda Irén, akit a városban csak Buksi néniként ismernek, 1959 és 1963 között volt Vak Bottyán-os diák. 1968-ban végzett a Pécsi Tanárképző Főiskola magyar nyelv és irodalom-történelem szakán, 1996-ig általános iskolai tanárként, majd nyugdíjazásáig a Paksi Városi Múzeum múzeumpedagógusaként dolgozott. Pedagógusi munkáját, helytörténeti publikációs tevékenységét ismerték el: 1993-ban Németh László-díjjal, 2006-ban Paks Város Kultúrájáért-díjjal, 2019-ben Pro Urbe Paks kitüntetést kapott.

Férje, Kern József Buksi nénivel egy időben koptatta az iskola padjait. 1969-ben végzett a Gödöllői Agrártudományi Egyetem Gépészmérnöki Karán, 1971-től 2010-ig, nyugdíjazásáig a Dunakömlődi Szabadság Tsz-ben dolgozott főmér-

nökként, majd a szövetkezet elnökeként, ill. az átalakult Dunakömlődi Agrár Rt. elnök igazgatójaként. Három ciklusban, 1998-tól 2010-ig Paks Város Önkormányzati Testületének képviselője, a Dunakömlődi Részönkormányzat megalapítója volt.

Három gyermekük közül ketten szintén itt alapozták meg tudásukat, Kern András 1986 és 1990, Kern Annamária 1989 és 1993 között járt a helyi gimnáziumba. Ezt követően András a Kandó Kálmán Műszaki Főiskolán informatikusként végzett. Annamária a Dunaújvárosi Főiskolán, majd a pécsi JPTE Közgazdasági Karán szerzett közgazdász diplomát.

Török Antal és Török Antalné másik lánya, Török Margit Anna szintén az iskola diákja volt (1968-1972). Mindkét lányát, Száraz Orsolyát (1988-1992) és Száraz Barbarát (1990-1994) is a család számára már jól ismert középiskolába íratták be. A kisebbik lánynak, Barbarának férje, Domonkos Tamás levelező tagozatra járt. 2003-ban a Szent István Egyetem Gépészmérnöki Karán mérnöki diplomát, majd munkavédelmi és tűzvédelmi szakmérnöki képesítést szerzett.

Barbara és Tamás lánya, Dominika 2019-ben ugyanitt érettségizett. Kiemelkedő tanulmányi eredményeit a gimnázium Vak Bottyán Emlékéremmel, az Öregdiákok Egyesülete pedig Dr. Tarisznyás Györgyi-díjjal ismerte el; jelenleg az ELTE Állam- és Jogtudományi Karának hallgatója. Öccse, Benedek pedig 2019 szeptembere óta lép be abba az épületbe minden reggel, amelyben már a felmenők közül sokan megfordultak.

A család tagjai közül sokan még mindig a városban élnek, mások máshol találták meg a boldogságot, de abban mindenki egyetért, hogy a gimnáziumi évek rengeteg élménnyel szolgáltak, s mindenki boldogan tekint vissza erre az időszakra.

Aradi – Peterdi – Donkó család

...ahol a Vak Bottyán Gimnázium anyai ágon „ öröklődik”.

Már a nagymamám (Aradi Anna) is a gimnázium padjait koptatta kamaszkorában, amikor ezek a padok még az Anna utcában voltak, a mostani Bezerédj helyén. 1959-ben nyert felvételt a reál osztályba, melynek osztályfőnökére (Göndöcz István) a mai napig meleg szívvel gondolnak vissza. Rengeteg emléke fűződik az akkor még ritkaságszámba menő több hetes külföldi osztálykirándulásokhoz, melyre az osztály közös mezőgazdasági munkával teremtette elő a pénzt. A gimnázium elvégzése után pedagógus lett, 37 éven át tanított a Bezerédj Általános Iskolában, ahol osztályfőnökként mindig az lebegett a szeme előtt, hogy olyan jó osztályközösséget kovácsoljon, mint amilyen nekik volt.

Édesanyám (Peterdi Csilla) 1987 -1991 között járt Kaszás Zoltán osztályába. Különösen szívesen emlékszik vissza Gálosiné Kimle Mária tanárnőre és az ő matematikaóráira. A jogi egyetem elvégzését követően a bírói hivatást választotta.

Én 2016-ban érettségiztem, osztályfőnököm Horváthné Szabó Julianna volt. Bár reál tagozatos osztályba jártam, leginkább a történelem és az irodalom

iránt érdeklődtem. Sokat köszönhetek volt történelem tanárnőmnek, Szabó Klárának és Fittné Szilvássy Ildikó tanárnőnek, aki a kreatív írás szakkört vezette. Az érettségi után az ELTE esztétika-színháztudomány szakán végeztem, jelenleg szociológiát hallgatok.

Testvérem, Donkó Kata 2018 óta a gimnázium tanulója.

Donkó Anna

Eisenberger – Rompf család

Rompf Nándorné, Eisenberger Mária – gimnáziumi évek: 1953-1957

Én még a gimnázium elődjében, a Közgazdasági Technikumban érettségiztem, az Anna utcai iskolaépületben. Szép hagyomány volt, hogy a végzősök egy-egy színdarab bemutatásával búcsúztak.

A szülői ház, ahonnan a történet indul

Edit lányom és Nándor fiam, valamint az ő lánya, Pálma is itt végzett, a fia, Bence a legfiatalabb generációt képviseli, 2021-ben érettségizik.

Eisenberger Erzsébet – gimnáziumi évek: 1965-1969

Nem mintha akkor nem tudtam volna, de most, hogy a könyvtárosi pályát lezártam és nyugdíjasként lányom budapesti nyelviskolájában segíthetek, látom igazán, hogy korszerű nyelvtanítási módszerével osztályfőnököm, Vajnai János tanár úr messze elöljárt kortársainál.

Eisenberger Rozália – gimnáziumi évek: 1965-1969

Ugyanabban az évben érettségiztem, de levelező tagozaton, mint unokahúgom, Erzsébet. A konzervgyári munka mellett – 41 év – úgy gondolom, hogy a gimnáziumban is sikeresen megálltam a helyem. Miklós és Tamás fiam már nem itt érettségizett. Miklós lánya, Eisenberger Aliz (2015-2017) viszont itt kezdte meg középiskolai tanulmányait, majd Vácott egy zeneművészeti iskolában folytatta. Ő is 2021-ben érettségizik majd.

Eisenberger Margit és testvére, Járai Antalné, Eisenberger Teréz – gimnáziumi évek: 1967-1971

Úgy látszik, már-már törvényszerű, hogy a családunkból 2 testvér egyszerre ballag. Én a nappalin, Teréz az esti évfolyamon. Nyugdíjazásomig a szekszárdi gyakorló óvodában dolgoztam szakvezetőként, Teréz pedig a paksi konzervgyárban. Unokája, Járai Levente ebben az évben (2020) érettségizett, fájó, hogy ezt már nem élhette meg.

Rompf Nándor – gimnáziumi évek: 979-1983

Büszke vagyok rá, hogy sakkcsapatunk eredményes szereplésével a legjobbak közé emeltük iskolánk hírnevét. Vajnai Jánosné tanárnő pártfogásában a gimnáziumnak olyan csapata volt, amelyik 4 évén keresztül megnyerte a megyebaj-

nokságot és jó eséllyel harcolt 1981-ben az országos bajnoki címért.

A gimnázium sakkcsapata

Az egyik játékosunk visszalépése miatt a holtversenyes 4. helyet szereztük meg – Vajnai Attila, Koch Béla, Huber László, Rompf Nándor alkotta abban az évben a csapatot.

Rompf Edit – gimnáziumi évek: 1981-1985

Gálosi János tanár úr óriási türelme, biztatása, Szuprics Editke tanárnőm énekleckéje segített a vers és a próza, majd a színház világa felé. Munkánk gyümölcsét a Madách Színház Macskák c. előadásában Viktória szerepében ízlelhettem meg. Aztán a sorsom szele a színháztól Olaszországba röpített, ahol négy gyermekemmel a boldog édesanya szerepét gyakorolom immár 30 éve.

Madách Színház Macskák

Az Inotai- Koch család tagjai a gimnáziumban

Három generáció, hat gimnazista a paksi gimnáziumban. Pontosabban a bátyám, Inotai Árpád, még „kerista" volt, mivel ő a Paksi Állami Kereskedelmi Középiskolában kezdett, helyileg az Anna utcában, de ugyanott, már a Paksi Állami Közgazdasági Gimnáziumban végzett 1950-ben, Kovács Győző osztályfőnök vezetésével.

Amikor 1958-ban a Vak Bottyán Gimnázium tanulója lettem, Győző bácsi volt már az igazgató. A főépület ugyanaz volt, de nekünk külön épület jutott, a Szentháromság tér felé néző ablakokkal. Abban az évben csak egy osztályt indítottak, így létszámunk 41-re rúgott, ahogy minden oroszórán Éva néninek jelentettük: szórák ágyin. Szívesen felsorolnám mindannyiunkat, akik közül tízen többé nem járhatnak osztálytalálkozóra, de a tablónkon, vagy a gimnázium 1995-ös jubileumi évkönyvében megtalálhatók vagyunk. Hagyományos Bocskai-sapka, iskolaköpeny, az esti mozilátogatások tilalma jellemezte ezt az időszakot, s ha nem is tetszett, nem ártott meg.

Csongor és Tünde, 1962. húsvét - Inotai Imre felvétele

Arcfestéket csak a Csongor és Tünde előadásakor láttam, amikor édesapám Mirigynek maszkírozott, az osztályfőnökünk, Gálosi János rendezte előadáshoz.

Szakkörök, edzések, tornaünnepélyek, ideális osztályszellem, a romantikus, árnyas udvar, néma Pista pedellus virágai javították közérzetünket. Termünk szépítése is ezt a célt szolgálta, ahol két hosszú padsorban, külön ültek a lányok és fiúk. Csak mellém ültettek átmenetileg egy fiút. Koch Józsefnek hívták. 1962-ben érettségiztünk.

Lányunk, Koch Boglárka 1984-ben került a gimnáziumba, Dr. Kárpáti Istvánné osztályába. Jól tanult, rajzolt, sportolt. Atlétikai versenyeken vett részt, ahol első helyezést ért el csapatával és egyénileg is. Közben folytatta a zongoratanulást. Pályaválasztásában nagy szerepet játszottak biológia-kémiatanárai, Fekete László, Hosszú Istvánné, Nikl Katalin. Ugyanezen szakokat választva a Pécsi Tanárképző Főiskolára jelentkezett, ahol általános iskolai tanári diplomát szerzett 1992-ben. Egy év németországi Au-pair-tevékenység után felvették az augsburgi egyetemre, de felvételi kérelmét újra Pécsre adta be, ahol német nyelv és irodalom szakos bölcsészként diplomázott 1998-ban. Közben a Janus Pannonius Tudományegyetem Természettudományi Karán is folytatta tanulmányait, biológiából középiskolai tanár lett. (1997.) Egyik egyetemi dolgozata nyomtatásban is megjelent Gutai István: Földönfutók, hontalanok – című könyvében. (A teljes könyvrészlet „Úgy jöttünk el, visszamegyünk" címmel interneten is megtalálható.) Jelenleg a Paksi II. Rákóczi Ferenc Általános Iskola tanára, a paksi evangélikus gyülekezet okleveles kántora. Tanulóit versenyekre készíti fel és viszi, legjobb tudása szerint tanít. Orgonál, énekel, önmagát kíséri, többször szerepelt a Paksi Pedagógus Kamarakórus, a bölcskei női kar szólistájaként, a Paksi VBG kórusa és a Városi Vegyes Kar zongora-, ill. orgonakísérőjeként. Két koncertje volt Szabó Kata orgonaművésszel. (Zenei tevékenységéről többet a https://paks.lutheran.hu weboldalon, a Zenei élet> Kántorok címszó alatt.)

Térjünk vissza a kiindulópontunkhoz, bátyámhoz, aki elődeink, édesapánk, nagyapánk és dédapáink kántortanítói hivatása nyomán, földrajz-rajz szakos tanárként, a Pécsi Tanárképző Főiskolán végzett! Túl nagy szerénységére vall, hogy ezt írta egy magánlevelében, 2005-ben, a gimnáziumi emléknappal kapcsolatban: „Nem sok dicsőséget szereztem az iskolának. Bár Dombi tanár úr emlékezett jó fizikusi szereplésemre, aminek nagyon örülök." 41 éven át tevékenykedett Bölcskén az általános iskolában, melynek igazgatóhelyettese és igazgatója is volt. Fizikát is nagy hozzáértéssel tanított, szemléltető és kísérleti eszközöket készített, emberségre, becsületre, az esztétikum felfedezésére nevelt. Pedagógusi munkájának elismeréseként 1994-ben elsőként kapta meg a község díszpolgára címet.

Bátyám nyomdokaiba lépve én is Pécsre jelentkeztem. 1966-ban magyar–német–rajz szakos általános iskolai tanári diplomát szereztem. Decsen, majd Szekszárdon tanítottam. Paksra kerülve a Paksi Járási Könyvtárban kaptam állást. Emellett másfél évig a VBG-ban vállaltam helyettesítő németórákat.

1974-től nyugdíjazásomig a paksi (3.sz.) Deák Ferenc Általános Iskola tanára, iskolai könyvtárosa voltam. Megadatott, hogy az utolsó napig kiváló közösségben, örömmel végezhettem a munkámat. Nyugállományban sem tétlenkedtem. Az unokákkal való foglalkozás mellett megírtam édesapám, Inotai Imre tanító, amatőrfotós munkásságát bemutató könyvemet, gondozom fotós-hagyatékát, az ő felvételeivel, dokumentumaival járultam hozzá több helytörténeti könyv kiadásához.

A Paksi Evangélikus Egyházközség több rendezvényét, kiállítását és könyvkiadását szerveztem, honlapjának (https://paks.lutheran.hu) alapító főszerkesztője vagyok.

Férjem, Koch József kedvenc hobbijának, a futballnak hódolva, már a gimnáziumi évek alatt a Paksi Kinizsi ifi, később a szekszárdi Gépjavító Vállalat megyei első osztályú felnőtt csapatában játszott. Érettségi után a „legszebb szakmát" választotta: Szerszámkészítő lett a szekszárdi Műszergyárban. Később gépésztechnikusi képesítést szerzett. Pakson a Vasipari Vállalatnál, majd a GyGV-nél dolgozott. Az atomerőműben rendszerfelügyelő volt. Nyugdíjasként nagyszerű nagypapa vált belőle.

Boglárkával véget ért egy pedagógus-dinasztia története. Lányai, Barad Réka Anna és Beáta Emma is a paksi gimnáziumba jártak. Réka szívesen emlékszik vissza az irodalomórákra, a versmondó és matematika versenyekre, az énekkarra, a Köteles Ördögökre, helikoni szereplésükre és tanáraira, Binder Klárára, Damjanovitsné Eke Violettára, Hermánné Tóthegyi Juditra (of.), Hermesz Anitára, Horváthné Szabó Juliannára, Hosszú Istvánnéra és Takács Évára, akik inspirálták. Szép pályát választott: Ipari termék- és formatervező mérnöknek készül. Harmadik éve a BME hallgatója. Grafikai és plakát terveivel, fotóival, képi és térbeli alkotásaival máris elismerést szerzett magának. Örömét leli benne.

Emma most érettségizett, szárnyait bontogatja. Végképp szakítva a családi hagyományokkal, rajzi tehetségét mellőzve, egészségügyi pályára készül. Választásában Baros Melinda (of.), Betlehemi Noémi és Hosszú Istvánné segítette.

Köszönet nekik, továbbá Hosszú Istvánnénak, Glósz Lajosnak, hála Bercsi Zsófiának, Fekete Lászlónak, Kovács Győzőnek, Szentesi Alajosnak, akik családunk több generációját is tanították.

Koch Józsefné Inotai Gyöngyi
Paks, 2020. 06. 04.

A Kunner és Kanczler család története

A nevem Bedecs-Kanczler Eszter, a Paksi Vak Bottyán Gimnázium angol nyelvtanára vagyok. Nemcsak én, de családom is kötődött, kötődik a gimnáziumhoz.

Kanczler Istvánné, Kunner Eszter, édesanyám 1964-1968 között tanult a paksi Vak Bottyán gimnázium „Szőlész- és borász szakközépiskolai" szakán. Négy testvére, Mihályfi Zoltánné, Kunner Julianna; Pach Józsefné, Kunner Mária; Tóth Lászlóné, Kunner Éva és Vaszkó Zsoltné, Kunner Zsuzsanna is itt végezte tanulmányait.

Édesanyám mindig szépen beszélt hajdani iskolájáról. Élmények sokaságát hallgattuk, s szavaiból áradt egyfajta el nem múló tisztelet hajdani tanárai felé, akik közül nem eggyel tartotta a kapcsolatot. Emlékszem, Szentesi Alajos tanár urat, hajdani testnevelés tanárát, kosárlabdaedzőjét az utolsó pillanatig karonfogva segítette be az

Szentesi Alajos testnevelő köszöntése az 50 éves sporttalálkozón. A kép bal oldalán Kanczler Istvánné Kunner Eszter

Atomerőmű Sportcsarnokába, mert a tanár úr sportág iránti el nem múló szeretete megkövetelte, hogy ő is mindvégig ott szurkoljon személyesen a helyszínen Paks város csapatának.

Édesanyám legtöbb felejthetetlen élménye is a gimnázium kosárlabdacsapatához fűződik…

A régi körülmények teljesen mások voltak, sokkal szegényesebbek, luxusmentesek. Mégis örömmel, boldogan és büszkén jártak a gimnazista lányok együtt a kosárlabdaedzésekre és az akkori megyebajnokság mérkőzéseire. Egy napon furcsa körülmények között indultak el Dombóvárra. Fapados, ponyvás teherautó szállította őket, ám mielőtt odaértek volna, a város közepén lerobbant a teherautó. A 16-17 éves gimnazista lányoknak ki kellett szállni és közösen tolták a teherautót, hogy elérjenek a mérkőzés helyszínére. A lányok még így is nyertek! „Lala bácsi" – azaz Szentesi Alajos tanár úr – „Sport szelettel" jutalmazott meg minden csapattagot. Végtelenül boldogok voltak!

A női kosárlabdacsapat – Az első sorban balról a harmadik Kanczler Istvánné Kunner Eszter

Édesanyám számára mindig emlékezetesek lesznek a középiskolai évei!

Édesapám, Kanczler István (†) elismert tanár, művészember volt Paks városában. Festményei a mai napig sok paksi család házának falát ékesítik. Édesapám életében is szerepet játszott a Paksi Vak Bottyán Gimnázium. Iskolánkban rajzot tanított. Volt olyan év, amikor az iskolai színi előadás díszletét készítette

el, illetve kézügyessége sok régi tablón látható. Gyakran, mikor az iskola folyosóin sétálok, felismerem munkáit és végtelen szeretet tölt el. Emlékszem, mennyire szerették a gimnazisták, akiknek mindig segített fejleszteni rajztudásukat, illetve iskolán kívüli programként, közösen jártak horgászni.

Amikor 14 éves lettem, valahogy egyértelmű volt, hogy én következem a gimnáziumi sorban…

Az általános iskola elvégzése után 1988-ban a Paksi Vak Bottyán Gimnáziumot választottam. Sosem bántam meg. Rengeteg szép emlékem van. Hálával tartozom hajdani tanáraimnak, osztályfőnökömnek, Fekete László tanár úrnak, aki végtelen emberséggel kezelt bennünket. Glósz Lajos, egykori igazgató úrnak, aki a történelemtanárom volt, illetve Szántó Péterné, Erzsike néninek, matek és fizika szakos tanárnőnknek, aki édesapám mellett egyfajta tanárideálként motiváció volt számomra, hogy egy napon én is a tanári pályát válasszam. Szántó Erzsike néni, Gálosi János tanár úr, Kárpáti Istvánné, Vera néni; illetve Mittler József tanár úr, C. Szabóné Kocsiczki Ilona, Dina; Blóz Róbert (†) nemcsak a tanáraim voltak, hanem 2001-től a kollégáim is nyugdíjba vonulásukig.

Érdekes, hogy nemcsak édesanyámnak, de nekem is a kosárlabda tette még feledhetetlenebbé a középiskolás éveket. Iskola után folyton meccseket játszottunk, illetve szurkoltunk egymásnak. Természetesen az egész iskola jelen volt a „rangos” mérkőzéseken!

Egy évvel utánam testvérem, ifj. Kanczler István is csatlakozott a Paksi Vak Bottyán Gimnázium diákjaihoz.

Így emlékezik vissza egykori iskolájára:

„Valljuk be őszintén, a gimnázium épülete akkoriban kívülről nem tűnt túl impozánsnak, de amint beléptem a falai közé, rögtön átjárt egy bensőséges hangulat. Ebben a hangulatban benne van a több évtizednyi munka, amely itt zajlott. Emellett a diákok generációról generációra e falak között szívták magukba a tudást, és benne van a sok kiválóan felkészült pedagógus áldozatos munkája is.

A magam részéről kicsit fáziskésésben voltam, és az azóta eltelt évek alatt sokszor elképzeltem azt, hogy milyen lenne újra gimnazistának lenni. Biztos eminens tanuló lennék a mostani eszemmel, és nem okoznék annyi nehéz pillanatot szeretett osztályfőnökömnek, Szántó Erzsike néninek. De hát ilyen az emberi természet! Az különösen szerencsésnek mondhatja magát, aki már középiskolás korában is annyira céltudatos, hogy rendszeresen felkészül az órákra. Szerencsére a „későn érő" típusból is értékes ember tud válni. De, ha nincsenek a csupa nagybetűs pedagógusok, akik mindig birkatürelemmel és sok-sok szeretettel viszonyultak hozzánk, a helyünket a világban kereső kamaszokhoz, én sem lennék az, aki ma vagyok.

Meg vagyok róla győződve, hogy nagyon fontos állomása volt az életemnek a gimnáziumban eltöltött négy év. Az ott megtanult tárgyi tudásom, ismereteim mind a mai napig belém véső dtek és ezt kamatoztatni tudom tanári pályám során. Kedvenc tanáraim intelmei és tanítási stílusa tették lehetővé, hogy megszerettem sok olyan tantárgyat is, ami nem állt közel hozzám, mert nem »belém verték« a tananyagot, hanem szelíd türelemmel és szeretettel adták át a tudást!"

Testvérem, István, sok évvel a gimnázium elvégzése után találkozott feleségével, Thuróczy Zsuzsannával, aki szintén a Paksi Vak Bottyán gimnázium egykori diákja volt.

A sors furcsa, ámde nagyszerű fintora, hogy volt olyan év, amikor öcsém is testnevelő tanárként tért vissza közös alma materünkbe. Egy helyen dolgoztunk, együtt ebédeltünk. A közös ebédekhez csatlakozott későbbi férjem, Bedecs Ferenc, a Paksi Vak Bottyán Gimnázium akkori testnevelő tanára, akit itt ismertem meg a Paksi Vak Bottyán Gimnáziumban.

Azóta két gyermekünk született, Bedecs Tamás és Bedecs Eszter. Közülük Tamás már a gimnázium hat évfolyamos tanulója. Úgy látom, nagyon kedveli iskolánkat, szívesen vesz részt közös programokban osztálytársaival. Köszönettel tartozunk fiatal osztályfőnökének, egyben történelemtanárának, Hosnyánszki Bence tanár úrnak, aki szakmai felkészültsége mellett szeretetteljes, bizalomteli légkört teremtett a 2019-2020-as tanév legfiatalabb tanulói számára. Emellett köszönjük a fiunkat tanító összes kollégám munkáját, akik olyan színes módon adják át tudásukat a kisdiákoknak, hogy miközben a tanulók motiváltak maradnak, élvezik a tanulási folyamatot is.

Kislányunk, Bedecs Eszter, remélhetőleg – a családi hagyományt folytatva – a Paksi Vak Bottyán Gimnáziumot fogja középiskolai tanulmányai színteréül választani…

A Mittler család tagjai is a Paksi Vak Bottyán Gimnáziumot választották

A családtagok közül elsőként Mittler József került a gimnáziumba. 1958 – 1962-ig járt Gálosi János tanár úr osztályába, majd felsőfokú tanulmányait a Pécsi Tanárképző Főiskolán és Szegeden a JATE-n végezte földrajz szakon. 43 évig tanár, ebből 12 évig igazgatóhelyettes volt. Több mint 4 évtizedes sikeres pályafutásához szerinte 4 dolog kellett: társ, család, iskola és több ezer tanítvány. 1970-1994 között nappali és levelező osztályok osztályfőnöke volt. Fontosnak tartotta, hogy sok-sok kirándulással kovácsolja össze a közösséget. Minden ciklusra 3 tervet készített: első évben a környéket, második évben a megye nevezetességeit ismertette meg tanulóival, majd a harmadik gimnáziumi évben külföldi utazásra kísérte őket.

Mittler József Hollandiában

A kirándulások költségének előteremtéséhez közös munkát szervezett az osztályoknak, például a Konzervgyárban. Arra is büszke, hogy kollégái elismerték osztályfőnöki tevékenységét, s tantestületéből heten az általa vezetett osztályokba íratták gyermeküket. Az iskolai sportéletben is sokat tett a diákokért: 1966-tól az Országjáró Diákok Megyei, illetve Országos Találkozójára is sok csapatot készített fel. 1970-ben (50 éve) egy új sportágat honosított meg az iskolában és a megyében: a tájfutást. 35 év alatt közel 1000 gimnazista lett igazolt versenyző.

A legkiemelkedőbb eredményt Tuba Csilla érte el magyar ifjúsági válogatottként Bulgáriában a ROGYINA Kupán. 1996-tól igazgatóhelyettes volt. Ez alatt az idő alatt készült el az oldalszárny díszudvara. Erre az időszakra esik az is, hogy a tanulólétszám 800 fő fölé emelkedett (25 osztály). Kiemelkedőnek érezte, hogy a város önkormányzata mellett helyi vállalkozók is elősegítették, hogy az iskola tárgyi feltételei magas színvonalúak legyenek.

A gimnázium Comenius-projektjében 5 évig tevékenykedett, így Hollandiában, Belgiumban és a Kanári-szigeteken is járt tanári találkozókon. Kivette a részét az alapítványi munkából is: alapítója volt a Tehetséges Paksi Fiatalokért Alapítványnak kuratóriumi tagként, a Vak Bottyán Tehetséggondozó Közalapítvány munkáját is segítette. Az Öregdiákok Egyesületének is alapító tagja, hosszú ideig a kuratóriumban is feladatot vállalt.

Munkáját számtalan fórumon elismerték: iskolájától megkapta a Vak Botytyán-emlékérmet, Paks városa Gyermekeinkért, majd Pro Urbe-díjjal jutalmazta, országos kitüntetése a Magyar Köztársaság ezüst érdemkeresztje. 2017-ben vehette át Pécsen az Arany Diplomát.

Felesége, Mittler Józsefné sz. Wajer Julianna is Vak Bottyán-os diák volt. Bercsi Zsófia tanárnő osztályába járt 1961–1965-ig. Hűséges a szülővárosához, paksi munkahelyeken: a Paksi Konzervgyárban, majd a Paksi Atomerőműben dolgozott nyugdíjba vonulásáig.

Gyermekeik, István és Judit is követték a szülőket a középiskola kiválasztásakor.

Mittler István 1983-1987-ig Szántó Péterné osztályába járt. Az osztályfőnök gondos odafigyelésének is köszönhetően jól megalapozta további pályáját, így elnyerte a Jó tanuló, jó sportoló elismerést. Földrajz tantárgyból írt OKTV-dolgo-

zatáért miniszteri dicséretben részesült. A sportban is jeleskedett: kiváló tájfutó és kosárlabdázó volt az iskolai csapatokban. Pályaválasztásában követte édesapját: a JATE földrajz-történelem szakán szerzett középiskolai tanári végzettséget, majd ugyancsak Szegeden okleveles környezetvédő, illetve néhány évvel később közgazdász diplomát vehetett át. Munkáját középiskolai tanárként kezdte, majd a Paksi Atomerőmű kommunikációs ranglétráját végigjárva tájékoztatási munkatárs, kommunikációs vezető, kommunikációs igazgató és szóvivő lett. A szakmai kihívásnak engedve immár a Paks II. Zrt. kommunikációs igazgatója és igazgatósági tagja. Édesapjához hasonlóan ő is segíti munkájával a különböző alapítványokat és szervezeteket, egyesületeket:

Paks Város Önkormányzat tanácsadó testületi tagja, az Energetikai Szakgimnázium és Kollégium Intézményfenntartó és Működtető Alapítványának elnöke, valamint a Paksi Sportegyesület elnökségi tagja. Szakmai munkájáért többször részesült vezérigazgatói dicséretben, elnyerte a Magyar Szakújságírók különdíját, majd a Magyar Szóvivők Egyesületének különdíját is.

A család középső generációjából a fiatalabb testvér Judit. 1986 – 1990-ig járt Hidegné Csomor Gabriella osztályába. A gimnázium elvégzése után az Illyés Gyula Pedagógiai Főiskolán szerezett tanítói diplomát, majd a Deák Ferenc Általános Iskolában kezdett el dolgozni. 16 év tanítás és több mint 10 év rádiózás

után 2009-ben került az MVM Paksi Atomerőmű Zrt. Üzemviteli Főosztályára. Szerencsés embernek tartja magát, mert az iskolában, rádióban és az atomerőműben egyaránt remek csapat tagjai között dolgozhat.

István gyermekei, Mittler Dorottya és ifj. Mittler István is édesapjuk és nagyszüleik középiskoláját választották maguknak.

Dorottya 2007-től 2013-ig volt a Vak Bottyán Gimnázium tanulója Dobó Éva tanárnő hat évfolyamos osztályában. Jelenleg Budapesten levelező tagozaton végzi felsőfokú tanulmányait a Budapesti Corvinus Egyetem kereskedelem és marketing szakán, emellett magán angoltanárként dolgozik.

István 2010-2016-ig a gimnázium hat évfolyamos osztályába járt, osztályfőnöke Damjanovitsné Eke Violetta tanárnő volt.

A gimnáziumi évek alatt is kosárlabdázott, továbbá hobbijai közé tartozik a futás is. Jelenleg az Óbudai Egyetem Kandó Kálmán Villamosmérnöki Kar villamosmérnöki szak harmadéves hallgatója. A diplomavédés után szeretne visszatérni Paksra.

Nagypapa, keresztapa, én és a VBG

Dr. Molnár István

(Paks, 1938. október 3. – Szekszárd, 2006. november 20.)

VBG: 1953-1957; Osztályfőnök: Filep Gézáné

Nagypapám az általános iskola elvégzése után a gimnáziumnak akkor otthont adó Anna utcai Daróczy-kúriában kezdte meg a középiskolát. Dédszüleimmel a Gerjenhez közeli Faluhelyen élt. A szülők mezőgazdaságból éltek, és büszkék voltak fiukra, papára, akinek az oktatását mindenáron támogatták. Például szobát béreltek a számára Pakson, hogy ne kelljen nap mint nap lovaskocsival vagy biciklivel megjárnia az utat az iskolába. Sokszor mesélt nekünk a petróleumlámpa fényénél tanulással töltött éjszakákról. Nagypapa a gimnázium Szentesi Alajos testnevelő tanára által irányított kosárlabdacsapatának oszlopos tagja volt, és egy gyakran emlegetett élménye volt az az osztálykirándulás, melyet szintén tanár úrral tettek meg kerékpárral Pécsre. Tanulmányait a Pécsi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán végezte.

Ballagás 1957-ben. Dr. Molnár István balról a második, előtte osztályfőnöke, Filep Gézáné

Az egyetem elvégzése után tanársegédként dolgozott tovább, de testvére hirtelen halála után hazaköltözött Paksra, hogy szülei támasza legyen. Itt alapított családot és 1964-ben megszületett első gyermeke, keresztapám, Attila, 1971-ben pedig második gyermeke, édesanyám, Krisztina. 1965-ben bírói kinevezést kapott és büntetőbíróként dolgozott. Később, 1970-ben a Paksi Járásbíróság, majd a Tolna Megyei Bíróság (ma: Szekszárdi Törvényszék) elnökeként tevékenykedett tovább és a családdal Szekszárdra költözött. 1992-ben a megyei bíróság tanácselnöke lett, és 1980-1994 között betöltötte a Magyar Jogász Egylet megyei szervezetének elnöki, 1994-től alelnöki tisztségét is. 1996-tól haláláig a megyei bíróság büntetőjogi kollégiumvezetője volt.

Dr. Molnár István a kép bal szélén– a Tolna Megyei Bíróság elnökeként

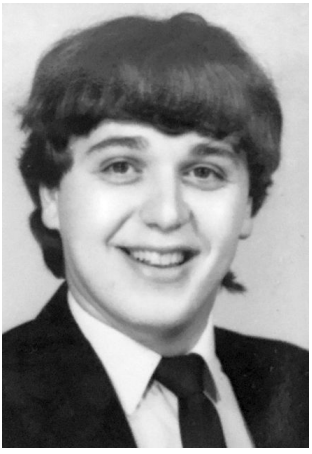
Nagyapám kedvenc időtöltése a paraszti családi gyökereknek köszönhetően a kertészkedés, szőlőtermesztés, borászat, horgászat és a galambtenyésztés voltak, egyszóval minden, ami valamilyen formában a természethez kötődött. Egy valami tudta ezt a háttérbe szorítani, az pedig a velünk, unokáival együtt töltött idő, a közös kirándulások, különösen a dunai csónakázások és horgászatok voltak.

Dr. Molnár Attila

(1964. 05. 10.)

VBG: 1978-1982; Osztályfőnök: Szántó Péterné

A keresztapa.

Dr. Molnár Attila, érettségi tablófotó, 1982

Nagypapa után keresztapám is a VBG-ben végezte középiskolai tanulmányait és érettségizett 1982-ben.

A gimnáziumban aktív közösségi életet élt. A Szentesi Alajos testnevelő tanár által irányított kosárlabdacsapatnak és a gimnázium színjátszó körének is oszlopos tagja volt, ahol számos alkalommal játszotta a főszerepet. Gálosi tanár úr vezetésével több alkalommal is elnyerték az Országos Középiskolai Amatőr Színjátszó Találkozó seregszemle fődíját ezekben az években.

Nagybátyám a gimnázium után a Pécsi Tudományegyetemen volt joghallgató, majd felsőfokú tanulmányait követően ügyvéd lett; és Zalaegerszeg, Paks, illetve Százhalombatta után Budapesten folytatta munkáját energiajogra specializálódott ügyvédi irodájában. A sok külföldi és magyar ügyfelén túl a Paks II. beruházás kapcsán a Paksi Önkormányzat jogi képviselője is egyben. Attila kislányával, unokatestvéremmel, Nórával, szaktársak vagyunk a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Jog- és Államtudományi Karán. Keresztapám nagypapához hasonlóan rajong a Dunáért, ahol – ha az időjárás is kegyes – a Római-partról gyakran hajózik fel csónakjával a Dunakanyarba a családdal és a barátokkal.

Gombos Ádám Attila

VBG 2000–2016 (hatosztályos); Osztályfőnök: Damjanovitsné Eke Violetta

Nagypapám és nagybátyám után én magam is a Paksi Vak Bottyán Gimnáziumban folytattam tanulmányaimat a hatéves oktatási rend keretein belül, ahol emelt óraszámú angol nyelvi és matematikaképzésben vettem részt. Ez alatt a hat év alatt a tanulmányi és a közösségi életnek csakúgy, mint az iskola kosárlabdacsapatának aktív tagja voltam. Az iskolai rendezvények állandó konferálója voltam, és a gimnázium lehetőséget biztosított arra is, hogy magyar, angol és német versenyeken vehessek részt.

A Comenius-programnak köszönhetően holland és szlovák cserediákokat fogadhattunk osztálytársaimmal, és az osztálykirándulásoknak hála Miskolcra, Egerbe, Szegedre és Hollókőre is eljutottunk, ahol mindig évekre elegendő vicces történet gyűlt össze.

Ha pedig az osztályról van szó, akkor feltétlenül ki kell emelnem osztályfőnökünket, Damjanovitsné Eke Violetta nénit, aki – az érettségi óta is összetartó – közösséggé kovácsolt bennünket. Ebből a közösségből többen játszottunk a VBG kosárlabdacsapatában is, amit már nem Szentesi Alajos „Lala" bácsi, hanem Nagy László tanár úr vezetett, akivel minden évben sikereket, végül pedig bajnoki címet is szerzett a csapat. A sors úgy hozta, hogy Lala bácsit később, a közösségi szolgálat keretein belül én is megismerhettem. Hosszú időn át kísértem – az annak idején még nagypapámat is edző – testnevelőt az Atomerőmű SE kosárlabda-mérkőzéseire, aki rengeteg anekdotát mesélt a gimnáziumi évekről, így saját családtagjaimról is. Egy idő után már programmá vált, hogy Lala

bácsi pálinkával várt engem, illetve később minket, mert egyre csak gyarapodott a „kísérő osztag",amit azóta is legkedvesebb emlékeim között őrzök. Az osztálytársaim, akikkel Lala bácsit együtt kísértük és akikkel a gimnáziumban szoros barátságot kötöttünk, a mai napig a legjobb barátaim közé tartoznak, és sokukkal együtt költöztünk fel Budapestre az érettségi után, hogy megkezdjük egyetemi tanulmányainkat.

Nemzetközi Büntetőjogi Perszimulációs verseny, Nürnberg, 2019. július 24-27. A hátsó sorban középen Gombos Ádám

Nagypapához és keresztapámhoz hasonlóan én is szeretnék egyszer jogász lenni, ezért a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen Jogi Karára jelentkeztem továbbtanulni, ahol idén fejezem be a negyedik évfolyamot.

A gimnázium olyan alapot adott idegen nyelvekből és történelemből, ami nagyban hozzásegített ahhoz, hogy az egyetemen keresztül nemzetközi perszimulációs versenyeken és egy amerikai ösztöndíjprogramban is részt vehessek Minnesotában, amiért köszönettel tartozom különösen Bedecs-Kanczler Eszter, Hornyánszki Christiane, Dobó Éva, Szabó Klára és Zatykó Tünde tanárnőknek.

„A Közös" nagyapában, keresztapámban és bennem: a város, a Duna, a paksi közösség, a kosárlabda és végül, de nem utolsó sorban az Alma Mater – a Vak Bottyán Gimnázium szeretete, amely az a szellemi fészek volt a számunkra, amelyre mindannyian jó érzéssel és hálával gondolunk vissza életünk végéig,

ahogyan ezt nagypapám is tette. Mi sem bizonyítja ezt jobban, hogy a többi lelkes öregdiákkal 2004. február 18-ra összehívott közgyűlésen harminckettő taggal megalapították a Paksi Vak Bottyán Gimnázium Öregdiákjai Egyesületét, melynek alapító elnöke nagypapa volt.

Gombos Ádám Attila
Paks, 2020. május 31.

A Polgár család

Örömmel írok a Paksi Vak Bottyán Gimnázium fennállásának 75. évfordulójára kiadott évkönyvbe családom azon tagjairól, akik e neves intézmény padjait koptatták.

Tősgyökeres paksi családként tiszta vonal a Miénk: szülők – gyerekek – unoka.

Családunk első generációjaként édesapám, Polgár Zoltán és édesanyám, Polgár Zoltánné született Vincze Teréz a hatvanas évek elején (1962., 1963.) kezdték meg a tanulmányaikat a paksi Vak Bottyán Gimnáziumban. A középiskolai éveik alatt csupán iskolatársi kapcsolatot ápoltak, közelebbi érdeklődésük egymás iránt – melyből máig tartó házasság született - csak több évvel később alakult ki.

Elmondásukból szeretettel és tisztelettel gondolnak vissza mindketten tanáraik útmutatásaira, a korszak legendás, életünkben nyomot hagyó – Glósz Lajos, Fekete László, Czuczor Miklós, Palotás Mária és még sokan mások - pedagógusaikra.

Ők még részt vettek heti politechnikai oktatáson is: szőlész-borász tagozaton és a konzervgyárban teljesítették a gyakorlatot. A közösséget jó irányba formáló napokként élték meg, az elmélet mellett rálátást kaptak a nagybetűs életre is.

Meghatározó élményként emlegetik az Anna utcából a Dózsa György úti épületbe való költözést. Máig élénken él bennük, hogy Vajnai tanár úr vezénylésével Édesapámék ültették az első fenyőfákat az új iskolaépület elé. Az egész ország területét behálózó biciklitúrák, az óbányai táborozások is mély nyomot hagytak emlékeikben.

Több évtized távlatából is úgy vélik, jó választásnak bizonyult mindkettőjük részéről a helyben lévő, általános középiskolai képzést nyújtó gimnázium. Kellő tudással rendelkeztek ahhoz, hogy a felsőoktatásban folytassák tanulmányaikat.

Édesapám a mezőgazdaság irányába indult, először technikumi, majd főiskolai, végül szakmérnöki végzettséget szerzett. Nyugdíjba vonulásáig a szakképzettségének megfelelő területen középvezetőként dolgozott. Szabadidejében a borászkodás felé fordult, ma is ez jelenti számára a kikapcsolódást. Ehhez igazi lokálpatriótaként a lehetőségek szerinti „tenni akarás" és szerepvállalás társul, többek között nevéhez fűződik a Paksi Siller Fesztivál életre hívása is.

Édesanyám szakmai útja a közgazdaság, pénzgazdálkodás területe, ahol főiskolai végzettségét folyamatosan szinten tartva munkaviszonyának felében költségvetési területen, majd a Paksi Atomerőmű Zrt.-nél dolgozott középvezetőként. Ma aktív nyugdíjasként is tudásával segíti a környezetét, egy helyi civil szervezetben tevékenykedik, annak pénzügyi vonalát is igazgatja.

Mindketten Paks város közösségének ismert és megbecsült polgárai, édesapám 2018-ban személyes emberi példamutatásáért átvehette a Tisztes Polgár kitüntető címet is.

Nővéremmel, Zsuzsannával továbbtanulásunkkor szüleink személyes tapasz-

talataira építve szintén a gimnázium felé vettük az irányt a kilencvenes évek elején. Zsuzsa közgazdász, én pedagógus végzettséget szereztem. Mindketten a városban dolgozunk, házasságban élünk és 2-2 gyermeket nevelünk.

Nagylányom, Virág a harmadik generációt képviseli a VBG-ben. Idén érettségizett, mondhatni történelmi körülmények között – a COVID vírus miatt elrendelt veszélyhelyzet okán digitális munkarendben fejezte be a 12. évfolyamot és készült fel az érettségire.

Szinte nem telik el olyan családi esemény, ahol nem kerül elő egy-egy anekdota a középiskolás évekről. Hol a Papa mesél, hol nővéremmel mi emlegetjük a gondtalan középiskolás időket, végül Virág is beszáll és a mai kort képviseli elbeszéléseivel. Ennek összegzéseként elmondható, hogy a Paksi Vak Bottyán Gimnázium része a családi múltunknak, jelenünknek és ki tudja, talán a jövőnknek is.

Paks, 2020. május 27.

Debrecenine Polgár Eszter

Ledneczki család

Fritz Katalin (Ledneczkiné Dr. Fritz Katalin)

1954. okt. 21-én Pakson születtem. Az általános iskolát 1969-ban fejeztem be, és 1969-1973 között jártam a Paksi Vak Bottyán Gimnáziumba. Osztályfőnökünk Mittler József volt, mi voltunk az első osztálya, ahol osztályfőnök is volt és mellette technikát tanított. Mi is szoktuk az általános iskola után a gimnáziumi életet, míg a tanár úr az osztályfőnökséget. Érettségi után felvettek Szegedre akkori nevén a József Attila Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karára. 1978-ban végeztem és több helyen dolgoztam (Paksi Járási Hivatal, Városi Tanács Paks, Rendőrkapitányság Igazgatásrendészeti Osztálya és Városi Ügyészség Dunaújváros).

A Dunaújvárosi Ügyészségen büntető szakterületen voltam, és mint vezetőhelyettes jöttem el nyugdíjba 2016-ban.

A gimnáziumban rögtön aktívan sportolni kezdtem Szentesi Alajos tanár úr irányításával, atletizáltam, 100m, 200m síkfutás és távolugrás versenyszámokban. Ezüst jelvényes ifjúsági sportoló voltam1972-ben, ekkor már a Paksi Kinizsi atlétikai szakosztályában is versenyeztem.

Nagyon szerettem a magyar nyelv és irodalom, történelem tantárgyakat, így ez határozta meg a pályaválasztásomat is. A testnevelés-történelem szakos tanári pálya nagyon vonzott, de abban az évben ez a szakpár nem indult. Így választottam a jogi egyetemet, ebben azért segítségemre volt Riba Ibolya is, akit egy évvel korábban vettek fel Pécsre és egy szakkörbe jártunk.

Tanáraim közül Gálosi Jánost emelném ki, akinek sokat köszönhetek abban, hogy segített a felvételire való felkészülésben. Két gyermekem van, egyik sem járt a Paksi Gimnáziumba, de Renáta tanított pár évet ott.

A férjem, Ledneczki György 1979-1982 között járt az akkori Szakmunkások Szakközépiskolájába. Osztályfőnöke Czuczor Miklós volt. Az iskolát ő munka mellett végezte, ennek ellenére viszonylag jó osztályközösségük jött össze. Kedvenc tantárgyai a történelem és a magyar irodalom volt, előbbit Glósz Lajos igazgató úr, utóbbit Gálosi János tanár úr tanította.

Mindketten jó emlékeket őrzünk a gimnáziumi évekről nem utolsó sorban azért, mert akkor fiatalok voltunk.

Testvérem lánya, Rauth (sz. Fekete) Gabriella 1999-2003-ig járt a gimnázium reál tagozatos osztályába. Kezdetben Tarné Boda Tünde, majd az utolsó két évben Hosszu Istvánné volt az osztályfőnöke. Gabi biológia szakot végzett az egyetemen. Pakson él, férjével két kisgyermeket nevelnek.

Ledneczki Renáta

Nem itt végeztem, hanem itt kezdtem. Családtagjaim – mint sokan mások is – itt fejezték be középiskolai tanulmányaikat, én itt indítottam pályafutásomat. Nem VBG-s gimisként, hanem pedagógusként emlékezem az iskolára.

Míg mások riadt tizenévesként lépték át a gimnázium kapuit először, én sokkal inkább megilletődött fiatal felnőttként. Ötödéves egyetemista voltam, amikor dr. Rosner Gyuláné igazgatói irodájában ültem, és életem első igazi állásajánlatára bólintottam rá. Nagy kihívások elé állított a vezetés, mondhatni rögtön a mélyvízbe dobtak. 23 évesen: osztályfőnök lettem a levelező tagozaton.

A magyar nyelv és irodalom tantárgyak mellett német nyelvet is tanítottam és szabadidőszervezőként is voltak feladataim.

Sok mindent köszönhetek a giminek, vagyis inkább a kollégáimnak:

A diplomám megszerzéséhez egyetlen akadály állt már csak előttem, a második nyelvvizsga, aminek megszerzéséhez egy itteni kolléganőm, Csipkéné Kocsis Éva segített hozzá a külön nyelvórákkal. Fantasztikus tanulmányúton vehettem rész Lengyelországban Szabó Péter holokauszt témájú projektjének jóvoltából; az itt tanultaknak a második szakom szakdolgozatát is köszönhetem. A kulturális életem legaktívabb időszakát pedig a Bedecs Ferivel havonta szervezett vígszínházi előadások idején éltem át.

Mozgalmas, izgalmas évek voltak, tele meglepetésekkel. Az általános iskola kétszer is visszaköszönt: közvetlen kollégámmá vált – egy irodánk lett „a könyvtár" – a felsős tanárom, Vargáné Csató Ibolya; egyik osztálytársamat pedig taníthattam az esti tagozaton. Életem legidősebb tanítványával is itt kerültem kapcsolatba: a „néni" 65 pluszosan vágott bele az érettségi megszerzésébe, és talán ő volt az egyik legszorgalmasabb, legkitartóbb diákom azóta is. Az első szakmai sikerek is ide vezethetők vissza, a Szép magyar beszéd országos fordulójáig, sőt annak megnyeréséig kísérhettem egyik tanulónkat.

Nagyszerű tanárokkal dolgoztam együtt, szakmai mentoraim voltak Hidegné Csomor Gabi, Szeriné Hipszki Györgyi és az akkor még szintén pályája elején álló Iker Ivett.

Nagyon szerettem Pakson, a szülővárosomban tanítani, jó szívvel emlékezem ezekre az évekre, és sok köszönettel, hálával tartozom a giminek és egykori kollégáimnak. Hát most le is írom: KÖSZÖNÖM!

Névjegyek

Acsádi Rozália

1957-ben született Pakson. 1975-ben érettségizett a paksi Vak Bottyán Gimnázium nyelvi tagozatán, Kern János tanár úr osztályában, majd a kaposvári TKF hallgatójaként 1978-ban szerzett diplomát. Tanulmányai befejezése óta Pakson él, 2017-ig a II. Rákóczi Ferenc Általános Iskolában tanított.

Első verseit a Somogy című folyóirat közölte 1976-ban. 1989-től 1993-ig megyei heti-és napilapokban jelentek meg írásai. Szórványosan publikál irodalmi és online folyóiratokban, oldalakon. 43 antológiának volt társszerzője.

Számtalan műfajban jelentek meg kötetei: publikált gyerekverseket, balladát; haiku- és kalligrammakötetei is vannak, jelentősek prózái is.

Öt évig volt a Paksi Hírnök olvasószerkesztője, a Tolna megyei Kézjegy antológiát nyolc évig szerkesztette, társszerkesztője volt a Szelek ladikján című paksi költészeti antológiának.

2007-ben felkérést kapott a Gajdos zenekartól a Missae Pastorale című CD szöveges anyagának megírásához, a versciklus a zenei anyag mellékleteként Pásztormise címen olvasható és hallgatható.

Kisplasztikáival, kávéképeivel hét önálló kiállításon és három közös kiállításon vett részt.

Jelenleg független alkotóként dolgozik: kávéképeket fest, írja, szerkeszti a Porlepte PAKSaméták sorozatát és az Ötödik évszak című kötetét.

Számos elismerésben részesült mind pedagógusként, mind pedig alkotóművészként.

Bedecs-Varga Éva

1982-ben született, építész, 2000-ben érettségizett gimnáziumunkban. Osztályfőnökei Hosszu Istvánné és Binder Klára tanárnők voltak.

A BME Építészmérnöki Karának Középülettervezési Tanszékén védte meg építészmérnök diplomáját, majd ugyanitt Mesterkurzus képzésen építésztervező szakmérnök másoddiplomát szerzett. Jelenleg a BME Építőművészeti Doktori Iskola hallgatója.

Már az egyetemi évek alatt bedolgozott kisebb építész irodáknak, majd első diplomájának megszerzése után a Finta Stúdió alkalmazottjaként számos nagy épület (Capital Square Irodaház – Bp. Váci út, Abacus Business & Wellness Hotel – Herceghalom, Allé Bevásárló Központ és Irodaházak – Bp., K&H Irodaház és Bérirodaház – Bp.) tervezésében vett részt.

Jelenleg egyéni vállalkozóként változó összetételű csapatokban és kutatócsoportokban dolgozik.

Több könyvben és folyóiratban jelent már meg publikációja (pl.: ÉPÍTÉSZET ÉS IDŐ – A 60-as és 70-es évek magyarországi építészetének örökségéről), alkotásai számos kiállításon szerepeltek már.

Szabadidejében is szívesen alkot: fényképez, fest, rajzol, gyakran gyermekeivel közösen.

Berta Alexandra

2001 és 2007 között voltam tanulója a Vak Bottyán Gimnáziumnak, Dobó Éva tanárnő osztályában.

Az érettségit követően Budapestre, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem Népzene Tanszékére kerültem, és itt végeztem előadóművészként, népzenetanárként (népi pengetős és népi ének szakokon). Jelenleg a Népzene Tanszék óraadó tanára és a Hagyományok Háza népzenei szakelőadója vagyok, előadóművészként pedig a Pengetős Trió formációban tevékenykedem.

Dr. Csuta Tamás

2000-ben érettségiztem C. Szabóné Kocsiczki Ilona humán osztályában. Remek összetartó közösség volt a mi osztályunk, melyből nemcsak én kerültem ki fogorvosként; sok kreatív, kitartó diák jellemezte. Hosszú és mély barátságok köttettek, melyet igyekszünk azóta minden évben legalább egy találkozóval ápolni.

Az érettségi után a Pécsi Orvostudományi Egyetem fogorvos szakára kerültem gyönyörű öt évre. A diploma megszerzése után a rezidensi rendszerben 2009-ben „Konzerváló fogászat és fogpótlástan" szakvizsgát, 2012-ben „Dentoalveolaris szájsebész" szakvizsgát szereztem.

Ezután kerültem vissza Paksra, ahol azóta dolgozom és élek boldogan feleségemmel és neveljük kisfiunkat.

Dr. Halász Melinda

1996 és 2000 között jártam a Vak Bottyán Gimnáziumba, a Hosszu Istvánné és Binder Klára tanárnők vezette komplex természettudományos osztály diákjaként. Minden tantárgyat szerettem, de a biológia, a kémia és a latin voltak a kedvenceim. A gimnázium alatt elért eredményeimért „Vak Bottyán Gimnáziumért" emlékérmet kaptam. Gyermekkorom óta kutatóorvosnak készültem, így a gimnázium befejeztével a Pécsi Orvostudományi Egyetemen folytattam tanulmányaimat, ahol először általános orvosi diplomát, majd tudományos PhD fokozatot szereztem. Az embrió beágyazódásának és a tumor invázió jelátviteli folyamatait vizsgáltam.

Kutatómunkámat Írországban folytattam. 2012-ben csatlakoztam a Dublini Egyetem (University College Dublin) Hálózatbiológiai Intézethez (Systems Biology Ireland), ahol a daganatos sejtek jelátviteli folyamatait tanulmányoztam. Matematikusokkal együtt modelleztük, hogyan alakul ki rezisztencia a daganatellenes terápiával szemben.

2018 óta a University College Dublin Orvosi Karának egyetemi adjunktusa vagyok. Saját kutatócsoportommal a MYCN nevű molekula szerepét tanulmányozom egy ritka gyermekkori daganat, a neuroblastoma kialakulásában. Célunk a MYCN hatásait gátló célzott kezelés kidolgozása. Tudományos munkásságom mellett oktatok is, a daganatos betegségek molekuláris alapjait, hematológiát és precíziós onkológiát tanítok.

Dr. Katz Sándor

1968-ban érettségizett Gálosi János osztályában, majd a JATE matematika-fizika tanár szakán végzett 1973-ban.

A bonyhádi Petőfi Sándor Gimnáziumban kezdett tanítani és nyugdíjba meneteléig itt tanított.

Száznál több esetben került tanítványa országos vagy nemzetközi versenyen első tíz közé. Több mint 30 éve szervezi a Tolna megyei matematikaversenyeket, szakköröket. Hat szakkönyve, ill. feladatgyűjteménye, 30 módszertani cikke jelent meg. 2007-ben Rátz Tanár Úr életműdíjat, 2011-ben Tehetségek Szolgálatáért életműdíjat kapott.

Dr. Nikl János

Gimnáziumi tanulmányaim: 1967-1971, osztályfőnök: Gálosi János

Érettségi után tanulmányaimat a Pécsi Orvostudományi Egyetem Általános Orvosi Karán folytattam, ahol 1977-ben végeztem „Summa cum laude" minősítéssel. Végzésemet követően a Zala Megyei Kórházban, Zalaegerszegen dolgoztam, kezdetben a pszichiátriai, majd a neurológiai osztályon.

Neurológiából, pszichiátriából és klinikai neurofiziológiából szakorvosi képesítést szereztem, valamint egészségügyi menedzserképzőt végeztem. A klinikai praxison belül elektrofiziológiára, epileptológiára és az agyi érbetegségekre specializálódtam.

Tudományos tevékenységet is folytattam, 27 közleményem jelent meg hazai és külföldi szaklapokban, 10 könyvfejezetet, 1 főiskolai jegyzetet írtam, s 253 szakmai előadást tartottam.

Két évig az esztergomi Vaszary Kolos Kórház, majd húsz évig a Zala Megyei Kórház neurológiai osztályainak voltam osztályvezető főorvosa. Beválasztottak több neurológiai szakmai társaság vezetőségébe, részt vettem a neurológiai szakmai kollégium munkájában is.

Feleségem gyermekgyógyász, két gyermekünk, két unokánk van.

Zalaegerszeg, 2020. 06. 21.

Dr. Tóthné Wolf Anna
Dr. habil. Tóth Sándor Attila

1979-ben, illetve 1982-ben érettségiztünk a paksi Vak Bottyán Gimnáziumban, Szántó Péter, Vajnai Jánosné, ill. Gálosi Jánosné osztályaiban.

Itt ismerkedtünk meg, a diákszerelemből 1983-ban házasság lett.

Mindketten a Szegedi Tudományegyetem (JATE) Bölcsészettudományi Karán végeztünk magyar-történelem szakon.

Férjem később elvégezte a latin szakot is, majd „dr. univ.", aztán PhD-, végül habilitációs fokozatot szerzett irodalomtudományból. Az SZTE oktatója. Kuta-

tási területe a magyarországi neolatin és klasszicizáló irodalom, például a 17-18. századi poétikaelméleti kompendiumok, Horatius magyarországi recepciója, Berzsenyi Dániel költészete, jezsuita és piarista költők Magyarországon a 18. században. Húsznál több szakkönyve jelent már meg e témákban. Hazai és nemzetközi konferenciákon ad elő, illetve szakfolyóiratok alapítása, szerkesztése köthető a nevéhez.

Jómagam gimnáziumi tanárként dolgozom több mint harminc éve Szeged országos hírnevű oktatási intézményében, a Szegedi Radnóti Miklós Kísérleti Gimnáziumban.

Pályám során osztályfőnökként és szaktanárként több generáció sorsát egyengettem, és segítettem tanítványaimat a humán műveltséghez. Ennek jegyében az élménypedagógia eszközeit alkalmazva rendszeresen szervezek iskolámban hazai és külföldi tanulmányutakat, melyek során a magyarországi kultúrtörténeti helyszíneken kívül elsősorban Bécs és az itáliai városok (pl. Róma, Firenze, Assisi, Pompeji stb.) szolgálnak úti célul. Diákjaim országos tanulmányi, művelődéstörténeti és anyanyelvi versenyeken vesznek részt sikeresen.

Két felnőtt fiunk van.

Az idősebbik édesapja nyomdokaiba lépett: a Szegedi Tudományegyetemen történelem-latin-neolatin szakon végzett, majd doktorált. Az SZTE Állam- és Jogtudományi Karán tanít.

Fiatalabbik fiunk jogászdiplomát szerzett, a szintén jogász feleségével Budapesten élnek és dolgoznak.

Az évek múltával egyre fontosabbá válnak a gyökerek, szívesen gondolunk vissza az alma materre, egykori tanárainkra és iskolatársainkra, valamint Dunaparti városunkra.

Dr. Vizi Márta Ph.D.
(Dr. Gere Lászlóné Dr. Vizi Márta)

Régész, történelem-orosz szakos középiskolai tanár, német nyelvtanár, régészeti és műemléki szakértő.

A paksi Vak Bottyán Gimnáziumban érettségiztem 1979-ben, Müller János tanár úr osztályában. Történelem-orosz szakos tanárként, régészként végeztem a József Attila Tudományegyetemen 1985-ben. Német nyelvtanári végzettséget szereztem a Janus Pannonius Tudományegyetemen.

1985-1994 között a Béri Balogh Ádám Gimnázium tanára voltam. 1994 óta a Wosinsky Mór Megyei Múzeum régészeként dolgozom.

Kutatási területem a középkori településkutatás, ezen belül a közép- és koraújkori kályhásság. Egyik fő kutatási területem Decs-Ete mezőváros régészeti kutatása. Évtizedek óta résztvevője vagyok Ozora – várkastély feltárásának és tudományos feldolgozásának. A megyében folyó autópálya megelőző feltárások (M–9, M–6) sok lelőhelyének feltárását vezettem. Szekszárd-Vármegyeháza és Szekszárd Béla tér régészeti-műemléki kutatásának vezetője voltam.

Közel száz szakmai és tudomány – népszerűsítő cikket, tanulmányt készítettem. Kiállítások tervezésében, megvalósításában működtem közre.

Folyamatosan részt veszek a múzeum múzeumpedagógia tevékenységében, szakköri foglalkozásokat vezetek, előadásokat, kiállításvezetéseket tartok.

Nikl János

Rádiós újságíró.

2000-ben érettségizett Pakson, osztályfőnöke C. Szabóné Kocsiczki Ilona tanárnő volt. Diplomáját 2005-ben szerezte a Vitéz János Római Katolikus Főiskolán, Esztergomban. Alapítása, 2004 óta a Magyar Katolikus Rádió munkatársa. 2013-ban Mikszáth Kálmán-díjban részesült. Külsős riporter A Szív lelkiségi, kulturális folyóiratnál 2012-2016 között. 2015-ben jelent meg riportkötete a Jezsuita Kiadó gondozásában. A könyv hátrányos helyzetű roma fiatalok felzárkóztatásával foglalkozó szerzetesek munkáját mutatja be.

Tóth Gábor

Dunaújváros, 1984. október 18. – formatervező mérnök.

2003-ban érettségizett a paksi Vak Botyán Gimnáziumban, ahol ugyan matematika-fizika szakos osztályba járt, mégis inkább a sport, a zenei és művészeti tevékenységével igyekezett öregbíteni az iskola hírnevét. Osztályfőnökei Boda Tünde és Hosszu Istvánné tanárnők voltak. Tanárainak, Takács Évának, majd Bézi Sándornak köszönhetően két ízben is képviselhette az intézményt a keszthelyi Helikoni Ünnepségeken képzőművészet kategóriában.

A képzőművészettel mélyrehatóbban ismerkedni a Paksi Vizuális Alkotótelep ifjúsági szakkörén kezdett, ahol 1998-tól sajátíthatta el a technikai és esztétikai alapokat. Nagy hatással volt rá a Paksi Képtár akkori vezetője, a Munkácsy-díjas Hopp-Halász Károly is.

Diplomáját a Budapesti Műszaki Egyetem formatervező mérnök szakán szerezte 2010-ben. Tanárai körében tudhatta többek között Zalavári József szobrászt, formatervezőt is.

2006 és 2009 között az Ártér folyóirat képzőművészeti szerkesztője, grafikai tervezője volt. Jelenleg tervezőmérnökként és grafikusként dolgozik. Képzőművészettel való kapcsolatát szenvedélyes Urban Sketching tevékenységgel ápolja.

Egyéni kiállításai (Kazuális Biennálé – 2004, Szimpla Kávézó – 2006, Fogasház – 2008) mellett számos csoportos tárlat résztvevője.

Kitüntetések, elismerések

Iskolánk az utóbbi öt évben megtartotta és kiosztotta a hagyományos kitüntetéseket, díjakat (Vak Bottyán Emlékérem, Dr. Bekker Zsuzsanna-díj, Dr. Tarisznyás Györgyi-díj). Gimnáziumunk Közalapítványa a 75. évforduló alkalmából létrehozott négy új elismerést:

Palágyi Menyhért-díj

Palágyi Menyhért (Silberstein Melchior Salamon) matematikus, filozófus, irodalomtörténész

Azon tanulók nyerhetik el a díjat, akik jó tanulmányi eredmény mellett a középiskolás éveik alatt reál vagy humán tantárgyakból kiemelkedő tevékenységet nyújtottak. A díj reál és humán kategóriából áll.

A kevés magyar gondolkodók egyike, akik nyelvterületükön kívül is hatottak, sőt iskolát teremtettek. Pakson született, 1859. december 16-án. Apja Silberstein Sámuel szegény sorsú, zsidó vándortanító, aki Kossuth katonájaként vett részt a szabadságharcban. Az egyre népesebb családot a szülők nyomorúságos anyagi helyzete sűrűn költöztette városról városra. Pakson mindössze egy évig laktak, ez idő alatt született az irodalmi és a tudományos életben a magyarosított nevén ismertté váló Palágyi Menyhért. Öccse, Palágyi Lajos költő már Óbecsén született 1866-ban.

Aztán a család innen Temesvárra, majd Kassára költözött, Pelágyi Menyhért Kassán végezte el a reáliskolát, és apja mellett segédtanítóként is dolgozott. 1877-től a pesti műegyetemen hallgatott matematikát és fizikát. 1881-ben matematika-fizika szakos tanári diplomát, 1866-ban bölcsészdoktori oklevelet szerzett.

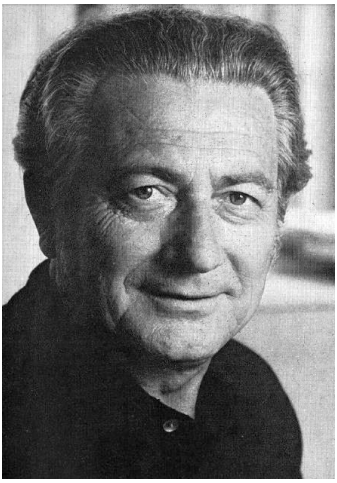
Tanulmányai befejezése után vidéki és budapesti középiskolák tanáraként dolgozott 1918-ig, a kolozsvári egyetemen a természettudományok bölcseleti ismerettana tárgykör magántanára. Érdeklődése sokoldalú, korának valóságos polihisztora, aki több tudomány- és művészeti ágban fejtett ki jelentős tevékenységet. Szerkesztője volt az Irodalmi Lapoknak, az Új Nemzedéknek, a Jelenkornak. Életre szóló barátságot kötött Tolnai Lajossal, akinek az Irodalom és Egyenlőség című lapjában külső munkatársként dolgozott.

Szerteágazó irodalmi munkásságának mintegy összegzése a Madách Imre – monográfiája, művészetelméleti gondolkodásának legfontosabbja Székely Bertalan munkásságának elemzése.

1919-től Németországban élt, 1923-tól Darmstadtban tanított. Érdeklődése egyre inkább a filozófia felé fordult. Nézeteiben a biológiai idealizmus képviselője volt, szerepe jelentős a vitalista filozófia elindításában és a relativitáselmélet előkészítésében. Filozófiai munkáinak jelentős részét németül írta. Darmstadtban halt meg 1924. július 14-én, az egyetemen emlékszobája áll.

Kernné Magda Irén közlése nyomán, Híres paksi elődeink, Paks, 2009.

Pákolitz István-díj

Pákolitz István költő

A Vak Bottyán Tehetséggondozó Közalapítvány a gimnáziumban a tanévek alatt a kultúra területén kiemelkedő teljesítményt nyújtott tevékenységért Pákolitz István-díjat alapított. A díjjal az alapítvány a zene, a tánc vagy az előadóművészet terén kiemelkedő teljesítményt nyújtott tanulókat, vagy az általuk létrehozott művészeti alkotásokat kívánja díjazni.

1919. szeptember 18-án született Pakson, apja Pákolitz György harangozó, anyja Homoki Magdolna, napszámos. Lakóházuk a Virág utcában állt. Tanulmányit a paksi katolikus elemiben kezdte és a paksi fiúpolgáriban folytatta, ezután „bögrésdiákként" Kalocsára, a jezsuita gimnáziumba került. 1937-ben a kalocsai érseki tanítóképzőben folytatta tanulmányait, 1942-ben szerzett tanítói oklevelet. Tanítóként 1943-ban kezdett dolgozni Maglódon. 1943-ban kötött házasságot a szintén paksi születésű feleségével, Pipellán Gabriella óvónővel, három gyermekük született. A II. világháborúban folyamőrtisztként teljesített katonai szolgálatot, a Felső-Ausztriában amerikai hadifogságba esett, ahonnan 1945-ben tért haza. 1945-től előbb Cseresznyéspusztán, majd Pakson tanított, s emellett a segédkántori teendőket is ellátta, 1954-1955 között a paksi járási tanács népművelési vezetője volt. 1955-ban családjával Pécsre költözött. 1967-ben az ELTE-n magyartanári oklevelet szerzett.

1968- tól 1980-ig, nyugdíjazásáig a Jelenkor című irodalmi folyóirat olvasószerkesztői feladatait is ellátta.

1961-1976-ig a Magyar Írószövetség Dél-Dunántúli Csoportjának titkára, 1976-tól elnöke, 1964-1976 között a Magyar Írók Szövetségének választmányi tagja volt. Paks és Pécs díszpolgára, a Magyar Köztársasági Érdemrend kiskeresztjének tulajdonosa.

Már Kalocsán, képzős korában írta első verseit „pepitafüzetébe", melyek helyi és fővárosi lapokban jelentek meg. Korai műveit a lírai realizmus, később az elégikus, rezignált hangnem jellemzi. Kisprózái főleg életrajzi ihletésűek, többször jelentek meg gyermekverskötetei, a rádiónak, televíziónak mesejátékokat is írt.

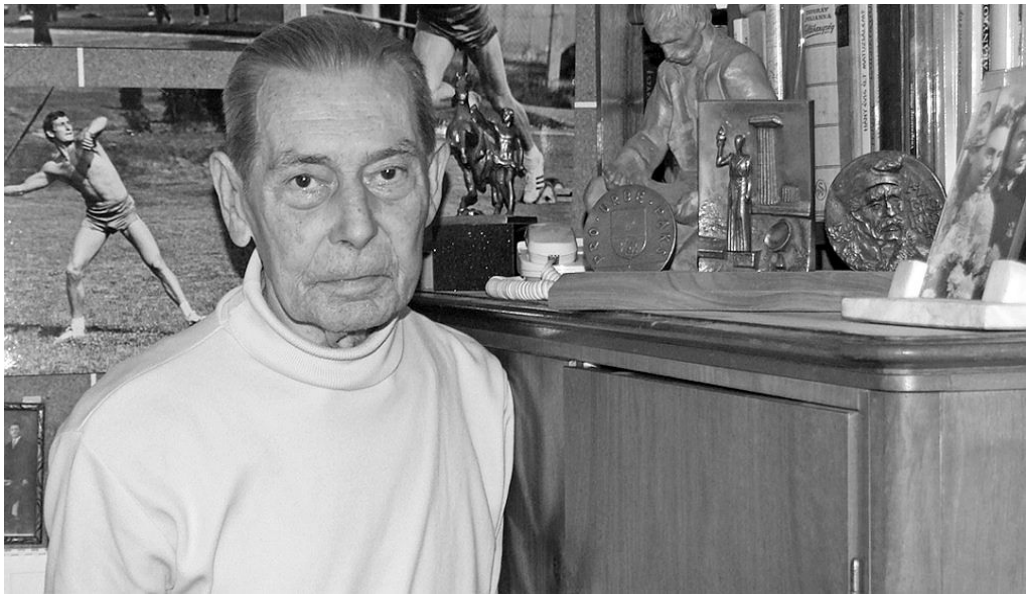
1996. május 12-én még részt vett a paksi millecentenáriumi ünnepségen, 14-én szívroham következtében halt meg Pécsett. Kapcsolatát szülővárosával Pécsre költözése után is őrizte, gyakran és szívesen vett részt író-olvasó találkozókon, a városi ünnepségeken. Emlékét szülővárosa ápolja, utca neve, Farkas Pál mellszobra emlékeztet rá. A Városi Múzeumban, mely irodalmi hagyatékát is őrzi, emlékszobája áll egykori dolgozószobájának berendezésével. A paksi Városi Könyvtár 2007-ben vette fel a nevét.

Kernné Magda Irén közlése nyomán, Híres paksi elődeink, Paks, 2009.

Diákként a Diákokért-díj

A Vak Bottyán Tehetséggondozó Közalapítvány fontosnak és elismerendőnek tartja a gimnáziumi évek alatt az iskolai közösségért kiemelkedő tevékenységet nyújtott tanulók tevékenységét is. Emiatt alapította a Diákként a Diákokért-díjat, melyet minden tanévben az iskolai diákönkormányzat, a tantestület és az osztályfőnökök javaslatára ítélünk oda az arra érdemes tanulóknak.

Szentesi Alajos – díj

Szentesi Alajos, Lala bácsi, Paks első szakképzett, egyetemet végzett testnevelő tanára, a város sporttörténésze, Pro Urbe-díjas pedagógus.

A Szentesi Alajos-díjat a Vak Bottyán Tehetséggondozó Közalapítvány a jó tanulmányi eredmény mellett a végzős tanulók iskolai, tömegsport és diákolimpiai, valamint egyesületi versenyeken elért eredményeinek elismerésére alapította.

Pakson született 1924. január 28-án. Az elemi iskolát Pakson, a tanítóképzőt Kalocsán, a Testnevelési Főiskolát 1948-ban Budapesten végezte. Atlétikában középiskolásként és főiskolásként is országos bajnokságok élvonalában versenyzett.

1944-től a paksi polgári iskolában is tanított, majd 1949 októberétől a paksi Kereskedelmi Iskolában, illetve a jogutód paksi gimnáziumban dolgozott nyugdíjba vonulásáig, 1992-ig. Múlhatatlan érdeme, hogy fiatal tanárként a sportkedvelő paksi diákokkal megismertette és megszerettette a kosárlabda sportágat, és 44 évig dolgozott kosárlabda edzőként. Emellett a Testnevelési Főiskolán az atlétika, kosárlabda, labdarúgás sportágakban is megszerezte az edzői képesítést. Tanítványai évtizedeken keresztül több sportág országos bajnokságán értek el érmes helyezéseket. Sportvezetőként tevékenyen vett részt a megye és a paksi járás különféle szakosztályi vezetőségében. Tanári, sportvezetői munkásságáért több kitüntetést kapott, legutóbb 1999-ben Paks Város Önkormányzata Pro Urbe Paks díjjal tüntette ki. 2011-ben átvehette a Magyar Testnevelő Tanárok Országos Egyesülete és a Magyar Olimpiai Bizottság Matolay-életműdíját. Mindennapi feladatainak ellátása mellett rendszeresen publikált, írásai a testnevelés területének módszertani problémáiról, a település sportjáról, híres régi sportolóiról folyamatosan jelentek meg a Sportélet, a Sport és Testnevelés, a Kosárlabda című szaklapokban, a Tolna megyei Népújságban és a Paksi Hírnökben is. Sporttörténeti tanulmányai számos kötetben megjelenve, eredményekkel gazdagon dokumentálva örökítik meg a városi és a középiskola sporttörténetét.

Kötetei: A paksi középiskola sportkörének története, 1945-88. Jámbor Pál Társaság, Paks, 1992; Az iskolai sportkör fél évszázada. in: A Paksi Vak Bottyán gimnázium jubileumi évkönyve; A paksi kosárlabda története: 1948-1998. PAV, 1998; A paksi labdarúgás története, PAV, 2001; Paks város sportélete, in: Várossá válni… Paks, 2001.

Forrás: Paksi Hírnök 2015. 08.18.

Tanulók névsora

2015-2020

2015-2016

12. A

Osztályfőnök:
Horváthné Szabó Julianna

B. Kovács Jozefa
Bagócsi Anna
Bognár Dávid
Bognár Péter
Dallos Blanka Judit
Donkó Anna
Fábián Fanni
Feil Liza
Fritz Anett
Hauck Hajnal Csillag
Hidasi Péter
Jenei Zoltán
Juhász Kata
Kovács Árpád
Kunner Zsolt
Kurnász Pálma Laura
Lukács Barna
Lukács Petra
Lukács Kitti Szilvia
Nikl Ágnes Dorottya
Novák Albert
Pálosi Alina
Pásztor Dorina
Szabó Tamás
Sziklási Kata
Tokics Réka
Vajda Eszter
Záborszki Márk
Zajacs Evelin

12. B

Osztályfőnök:
Baros Melinda

Ágoston Veszta
Balog Csilla
Balogh Lívia
Budai Viktória
Csáky Dániel
Csipai Henrietta
Dávid Róbert
Decsi Mercédesz
Ékes László
Frigyer Andrea
Fröhlich Alex Bence
Jerkó Bernadett
Kaszás Károly
Katona Vivien
Kenyeres Ádám
Keresztes Patrícia Tímea
Kern Máté
Kollár Zsombor
Kovácsik Anna
Krizák Cintia Réka
Lénárt Viktória
Märtz Gabriella
Megyesi Ágnes
Petrás Gréta
Polgár Luca Anna
Pósa Dénes
Rodenbücher Adrienn
Szaffenauer Levente Sámuel
Szakály Fanni
Varga Bálint
Vidákovics Evelin
Windischmann Bence

12. D

Osztályfőnök:
Hádingerné Lamm Judit

Farkas Ibolya Katalin
Halász Sándor
Nagy Tünde
Sitkei András
Szabó Renáta

12. H

Osztályfőnök:
Damjanovitsné Eke Violetta

Bérces Renáta
Bogdán Nikolett
Domonkos Áron
Feil Gábor
Fenyő Bettina Alexandra
Gombos Ádám Attila
Horváth Ákos
Horváth Cintia
Horváth Rita
Jantner Bence
Katics Orsolya Anna
Késmárki Kristóf
Koch Dominika
Kovács Kristóf
Mittler István
Molnár Balázs János
Molnár Helga
Mukli Pálma Anna
Noszkó Gergő Antal
Oláh Gábor
Palló Valentin
Pápista Laura
Sereg Réka Anna
Simon Petra
Szemes József
Takács Evelin Gerda
Takács Kata
Tinnyei Zsolt
Vidéki Márta
Wenhardt Zsolt

2016-2017

12. A

Osztályfőnök:
Hermánné Tóthegyi Judit

Barad Réka Anna
Borsodi Bianka Eszter
Dobler Bence
Hanol Viktória Anna
Hőnyi Tamás Viktor
Juhász Alexa
Kovács Ádám Dávid
Kulcsár Dániel
Laszlóczki Anna
Ledneczki Kíra
Mácsik Zsolt
Meczker Evelin
Papp Dominika
Pétersz Lilla
Pintér Gábor Dominik
Pupp Noémi
Puskás Tamás
Sárosi Sára
Stadler Réka
Szabó Réka
Székely Viven
Szekeres Kíra
Varga Mihály
Vitéz Kata

12. B

Osztályfőnök:
Rompf Gabriella

Busa Barbara
Berki Balázs Bence
Böcz Ármin
Flaisz Bence
Fehér Eszter
Geiszler Beáta Bernadett
Gulyás Milán Róbert
Gyurica Pálma Éva
Hegedüs Máté
Hlavács Patricia
Kalocsai Bence Donát
Kertész Barna
Kovács Mónika Szandra
Laták Alexa
Nagy Sebestyén
Nikl Csenge
Pákolicz Anna
Puskás András
Salacz Attila
Szabó Petra
Tóth Bettina
Tóth Dániel
Tumpek Márk Péter
Tumpek Zoltán

12. D

Osztályfőnök:
Blóz István Róbert
Feil Anita

Czári Beáta
Csonka Ferenc
Gerzsei Gabriella
Gyócsi Alex
Halász Márta Adrienn
Hujbert Viktória Erika
Orsós György
Papp Andor
Papp Viktória
Pupp Attila
Ranga József
Rostás Gyula
Sudár János György
Szurovecz Andrea
Tóth Kenéz Ábris
Tóth Tamara
Vrábel Balázs

12. H

Osztályfőnök:
Takács Éva

Acsádi Péter
Árki Viktória
Baricz Dorina Ildikó
Barta Dávid
Benedeczky Lehel
Bese Alex Botond
Czigler Dalma
Debreceni Szabolcs Róbert
Feil Dóra
Fitt Máté Ádám
Hahn Róbert
Horányi Hanna
Király Fanni
Kovács Áron
Kövér Bence
Ledneczki László
Makovinyi Dorottya
Pollák Anna Mária
Róka Bence
Simon Bence
Szép Zsóka
Szőke Rebeka
Tarnai Péter Antal
Trombitás Viktória
Weisz Ágnes

2017-2018

12. A

Osztályfőnök:
Lénárt Éva
Rompf Gabriella
Szabó Péter

Aranyos Csanád
Bán Bence
Bán Tanita Berta
Bencze Dzsenifer
Budai István
Dobai-Krecht Dominik
Englert Evelin Szilvia
Flaisz Patrik
Fodor Henrietta
Frics Fanni
Gelencsér Bettina
Horváth Nikolasz
Juhász Eszter
Kasi Mátyás
Kiss Alexandra
Kis-Miki András
Koloh Marcell
Koloh Regina
Kovács Erik
Kövesdi Roland
Lőkös József
Nagy Dávid
Nagy Marcell
Nikl Máté
Olasz Dorina
Seres Zsófia
Strasszer Eszter
Szelp Adrienn
Szőke Zsófia
Vörös Heléna

12. B

Osztályfőnök:
Feil Anita
Puskás Zsolt

Bán Bence Balázs
Barcsa Gábor
Barkóczi Bettina Kiara
Bráz Bianka Dominika
Fábián Dominika
Jerkó Krisztián
Kerepesi-Kovács Máté
Kocsner Márton
Kovács Dávid
Link Klaudia
Major Martin
Németh Alíz
Németh Emese Kinga
Olasz Krisztina
Pál Gabriella
Simon Kristóf
Strasszer Blanka
Szabó Nóra
Szekeres Gréta
Szijártó Szabolcs
Tímár Kristóf
Udovisits Barbara
Vidi Fanny Vivien

12. H

Osztályfőnök:
Betlehemi Noémi

Bacsa Mária Kata
B.Kovács Lídia
Fejes Márk
Gősi Cintia
Horváth Benedek
Hrivik Áron Botond
Kalmár Viktor
Kaszás Attila
Kádár Hanna
Kiss Dóra
Leber Veronika
Lacza Máté
Mácsik Brigitta
Nagy Veronika
Pálmay Csaba
Plézer Gábor
Szilágyi Petra
Szendi Bence
Székely Bernadett
Tibor Attila
Tóth Tünde

2018-2019

12. A

Osztályfőnök:
Hosszu Istvánné

Bachmann Bence
Bencze Barna Attila
Benkő Péter
Bihari Rajmund
Csikai Rebeka
Domonkos Dominika
Édl Olívia
Fazekas Dániel
Fritz Dorottya
Füller Anna
Horányi Bence
Juhász Péter
Kósa Dorina
Kosik Nóra
Kovács Dominik
Kulcsár Ágnes
Lacza Krisztián
Lakner Frida
Ledneczki Nikoletta
Mihályi Áron József
Molnár Hanna
Nikl Kamilla Maja
Rábóczki Bence
Raffay Dávid
Recskó Nikolett
Sári Barbara
Tarnóy Áron
Tóth Zsanett Alina
Varga Edvin
Závodi Zsanett Aletta

12. B

Osztályfőnök:
Szabó Klára

Aradi Anita
Biró Patrik
Cseh Regina
Decsi Fanni
Gal Alexandra
Glósz Gréta
Jász Lili Mária
Koczka Katalin
Lázár Dániel
Ledneczki Petra
Licker Bence
Meczker Aliz
Meixner Beatrix
Németh Fanni
Németh László Máté
Nikl Teodóra Blanka
Pupp Bence
Pupp Nikolett
Rausch István
Ruff István Zalán
Samu Adrienn Kíra
Sörös Nikolett
Szabó Szabolcs
Szedljak Attila
Szőke Adrienn
Taba Biborka Zsuzsanna
Takács Adrián Márk
Tamás Benjámin
Vágó Zoltán

12. D

Osztályfőnök:
Elekné Pálfai Andrea

Andrási Péter
Binder Letícia Fatima
Csőkör Rudolf
Csőkörné Kocsis Etelka
Dani Bianka
Fazekas Márk
Kocsis Paula
Kovács Zoltán Ferenc
Wéber Erika

12. H

Osztályfőnök:
Dobó Éva

Bácskai Csenge Eszter
Balog Antal
Berta Patrik Lionel
Csekk Petra
Csótár Flóra
Ékes Csenge Katalin
Hefó Mária Henrietta
Horváth Antónia
Horváth Dóra
Horváth Luca Sára
Klenk Botond
Knap Ivett Mária
Makovinyi Sára
Molnár Martin
Pach Dorina
Pál Luca
Prantner Tamás
Remek Richárd
Rompf Pálma
Sáfrány Soma László
Salamon Tamás
Sceffer Soma Bence
Szebényi Sára
Szinger Helga
Szőke Donát

2019-2020

12. A

Osztályfőnök:
Horváthné Szabó Julianna

Antóni Csenge Mária
Bach Dorottya Klára
Bagó Alíz
Berkes Maja
Bognár Réka
Böcz Vivien
Bujtás Balázs
Debreceni Virág
Drenovácz Panna
Feil Gréta
Haaz Gréta
Hermán Judit
Hoang Minh Hieu
Horváth Balázs
Horváth Dávid
Juhász Ivett Nikolett
Kertész Milán
Kolki Hanna Janka
Kovács Bianka
Kovács Flórián Gábor
Paczolay Janka
Pál Márton Vilmos
Palásti Patrik
Puch Boglárka
Sárosi Márta
Schveigert Anett
Süvöltős Adrián Viktor
Szabó Adél
Szőke Zita
Törjék Hanna

12. B

Osztályfőnök:
Baros Melinda

Bach Alexandra
Barad Beáta Emma
Bodri Bianka
Bognár Alec Francis
Bonyai Péter
Budai Boglárka
Buzás Mónika
Engler Szilárd
Erdei Noémi
Farkasdi Fanni
Fekete Vanda
Fekete Virág
Főfai Botond
Gáncs Tamara Ramóna
Koncz Márton
Kovács Balázs
Leimszider Patrik
Link Lívia
Németh Dávid Dorián
Ősz Karina Mária
Pákolicz Kiara
Palló Luca
Palotás Nikolett
Pupp Bence
Sümegi Maja Odett
Szlanyinka Zita
Tibay Csenge
Veres Marcell
Vranyák Bence
Zámbó Csaba

12. D

Osztályfőnök:
Elekné Pálfai Andrea

Csinyi Józsefné
Feketéné Kordás Anita
Horváth Bálint
Horváth Tamás
Kern József
Kolompár Tamás
Kuczkó Nikolett
Maráczi Klaudia Ágnes
Marokity Szabolcs
Molnár Imre
Novák Károly
Pataki Máté
Ványi Zsófi

12. H

Osztályfőnök:
Fittné Szilvássy Ildikó

Bagócsi Bátor
Barát Zita
Böcz Richárd László
Di Profio Dalida Laura
Domonkos Ádám
Engler Laura Maya
Feczer Zsóka Zsófia
Flaisz Petra
Fodor Zoltán
Grósz Adél
Járai Levente
Keserű Dorina
Kovács Kíra Diána
Kövér Zsófia
Miskolczi Milán
Payer Antónia
Ritter Kíra Réka
Sáfrány Dániel
Sohonyai Katrin
Strobl Emma
Szabó András Péter
Szarvas Bence
Szilágyi Hanna
Szilassy Panna Zsófia
Trojnár Vivien
Várkövi Liza

ISBN 978-615-5539-35-0

Képgaléria

Diáknap

Gólyaavató

Gólyaavató

Erdei iskola

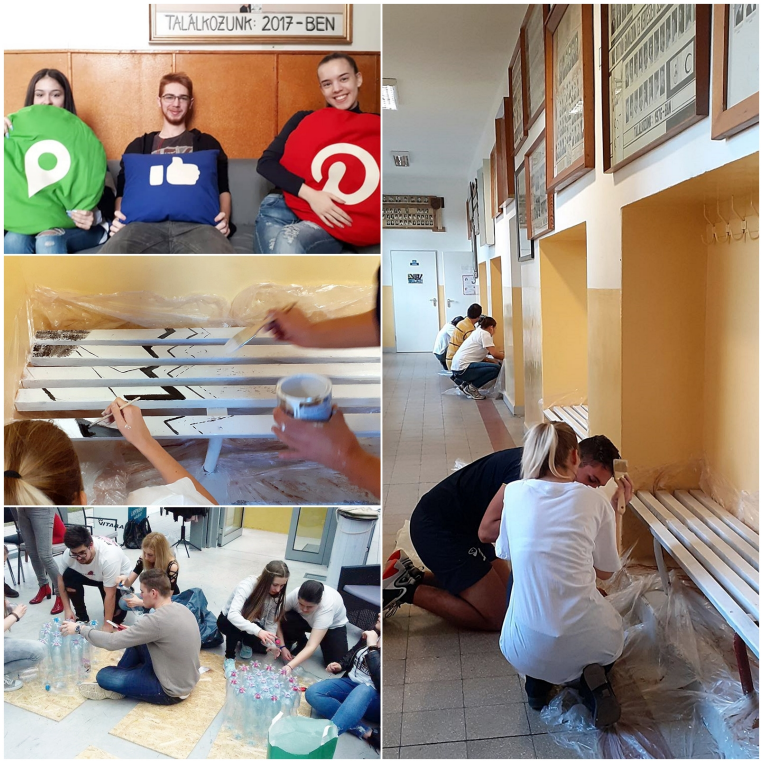
Kutatók napja

Kutatók napja

Kutatók napja

Környezetünk szépítése

Pályázatok - Győr, Bécs

Pályázatok - Íródeákok

Pályázatok - Jó gyakorlat

Pályázatok - Művészeti kirándulások

Képzőművészeti foglalkozások

Képzőművészeti foglalkozások

Múzeumpedagógia

Kiállítások

Kórus - 20 éve énekelünk

Kórus - Helikon fellépés

Kórus - Helikoni kórus és zenekar

Ünnepség október 23.

Sport - Ritmikus gimnasztika

Sport - Fiú kosárlabda, diákolimpia IV. kcs.

Szalagavató

Ballagás

Diákszínpad

Padovai partnertalálkozó

TDK

Kitüntetettjeink 2020